

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

PRIMĂVARA 2019

AD 2019 - AM 6147

Nr. 2

CUPRINS:

MĂRTURIA BIBLIEI CU PRIVIRE LA EPIFANIE.....	18
NOI SUNTEM ÎN EPIFANIE.....	22
ERORILE CU PRIVIRE LA EPIFANIE ARĂTATE.....	25
DURATA EPIFANIEI.....	27
ZILELE DIN LUCA 17:22, 26.....	28
TIMPUL DE STRĂMTORARE ESTE IDENTIC CU EPIFANIA.....	29

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc. 8:1; Evr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

MĂRTURIA BIBLIEI CU PRIVIRE LA EPIFANIE

2 Timotei 4:1

ÎNȚELESUL CUVINTELOR, *EPIFAINO*, *EPIFANEIA*, *APOKALYPSIS* ȘI *PAROUSIA*

ÎN ACEST articol vrem mai întâi de toate să cercetăm folosirea biblică a cuvântului Epifania și a câtorva dintre ideile legate de el. În timp ce observăm faptul că cuvântul Epifania, deși frecvent folosit în englezește nu apare în Biblia englezească, trebuie să recunoaștem că cuvântul *epifaneia* din care se derivă apare în Noul Testament grecesc. În total se află în șase pasaje pe care le indicăm aici: 2 Tesaloniceni 2:8; 1 Timotei 6:14; 2 Timotei 1:10; 4:1, 8; și Tit 2:13. Pentru a ajunge la înțelegerea sensului său se va dovedi folositoare examinarea câtorva lucruri: (1) cuvântul *epifaino* din care se derivă *epifaneia*; (2) înțelesul părții sale de bază, *faino*; (3) înțelesul prepoziției *epi*, cu care se compune *faino*; (4) forța adăugată cuvântului *faino* prin prepoziția aceasta; (5) toate aparițiile lui *epifaneia* în Biblie; (6) diferitele sale întrebunțări în Scripturi; și (7) direcția generală a gândului scriptural legată de acest cuvânt.

(2) Remarcăm, în primul rând, că cuvântul *epifaneia* nu este derivat dintr-un cuvânt simplu ci din unul compus – *epifaino* – care se formează prin unirea prepoziției *epi*, însemnând pe, peste, la etc., cu verbul *faino*, însemnând a străluci, a arăta. *Epifaino* își derivă înțelesul de bază din verbul *faino*, iar prepoziția *epi* intensifică sensul lui *faino* în cuvântul compus, așa încât *epifaino* înseamnă a străluci viu, a manifesta cu claritate. Aceste remarci ne ajută să ajungem la o definiție a cuvântului *epifaneia*, pe care, în armonie cu dicționarele grecești, îl putem reda în principal ca strălucire vie, manifestare clară. De regulă el se referă la a face un lucru nedeslușit sau nevăzut foarte evident pentru ochii fizici sau ai minții. Pe măsură ce vom studia aparițiile lui în Noul Testament vom fi în stare să vedem aceasta cu claritate. Precedăm studiul celor șase pasaje în care apare cuvântul grecesc *epifaneia* cu citarea și o scurtă explicare a celor patru pasaje în care rădăcina cuvântului său, *epifaino*, se află în Noul Testament, redând cursiv cuvintele englezești care îl traduc: „Răsăritul [răsăritul soarelui, nota explicativă, adică Cristos] din înalt ne-a vizitat, să dea lumină [să dea strălucirea vie a Soarelui Adevărului] celor ce șed în întuneric și în umbra morții, să ne îndrepte picioarele pe calea păcii” (Luca 1:78, 79). Aici în mod evident se face referire la Isus (Ioan 1:9; 8:12; 9:5) ca la Cel care va arăta în mod clar căile Domnului pentru păcătoși și pentru sfinții credincioși. „Și după ce nu s-a arătat mai multe zile nici soare nici stele, și nu mică era furtuna peste noi, ni s-a dus atunci toată speranța că vom fi salvați” (Faptele 27:20). Aici se menționează strălucirea vie a corpurilor cerești ca fiind nevăzută. „Harul [favoarea] lui Dumnezeu care aduce salvarea s-a arătat tuturor oamenilor, ÎNVĂȚÂNDU-NE ca, negând neevlavia și poftele lumești, să trăim în cumpătate, în dreptate și în evlavie” (Tit 2:11, 12). Ideea aici pare să fie că Mesajul Evangheliei, care este o expresie a favorii lui Dumnezeu, s-a manifestat în mod clar ca un beneficiu pentru toată omenirea, și, ca o astfel de lumină strălucitoare, învață mai ales pe poporul lui Dumnezeu să trăiască vieți sfinte. „După ce s-a arătat bunătatea și dragostea pentru oameni a lui Dumnezeu, Salvatorul nostru” (Tit 3:4). Aici se face referire la Evanghelie ca determinând bunătatea și iubirea lui Dumnezeu față de om să strălucească viu înaintea noastră. În toate cele patru pasaje de mai sus este evident faptul că definiția lui *epifaino* dată mai sus este corectă; acesta înseamnă a străluci viu, a manifesta cu claritate.

(3) Un studiu atent și reverențios al celor șase pasaje în care se găsește cuvântul *epifaneia* va descoperi faptul că Noul Testament îl întrebunțează în două moduri diferite: (1) actul arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor mai înainte nedeslușite sau ascunse, de Adevărul care strălucește cu lumină deosebită; și (2) acea perioadă a rămânerii a doua a Domnului nostru pe pământ în care Adevărul va străluci cu lumină deosebită, arătând persoane, principii și lucruri până atunci ascunse sau nedeslușite (1 Corinteni 4:5). Pentru claritate prezentăm

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

cu scurte comentarii primele patru pasaje în care *epifaneia*, al cărui echivalent englezesc în pasajele respective îl redăm cursiv, se folosește ca să însemne „actul arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor mai înainte nedesluite sau ascunse, de Adevărul strălucind cu lumină deosebită”. „[Dumnezeu] care ne-a salvat și ne-a chemat cu o chemare sfântă ... conform cu propriul Lui scop și har care ne-a fost dat în Cristos Isus înainte ca lumea să înceapă, dar [care] acum este făcut cunoscut prin *arătarea* Salvatorului nostru, Isus Cristos, care ... a adus viața și nemurirea la lumină prin evanghelie” (2 Timotei 1:9, 10). În acest pasaj se vorbește despre Planul și favorurile pe care Dumnezeu le pregătise înainte de începutul lumii pentru poporul Său ca fiind descoperite cu claritate prin *epifaneia*, strălucirea vie, învățătura clară a lui Isus cu privire la persoane, principii și lucruri. Printre lucrurile pe care Isus le arată cu claritate prin Evanghelia Adevărului lui Dumnezeu, sf. Pavel menționează viața și nemurirea. Acest pasaj dovedește foarte clar prima noastră explicare a folosirii cuvântului *epifaneia* în Noul Testament. Se va observa că în acest pasaj *epifaneia*, manifestarea clară, a fost în legătură cu Secerișul Iudeu.

(4) „Așteptând binecuvântata speranță [de a-l vedea și a fi cu Domnul nostru și asemenea Lui, Coloseni 3:4; 1 Ioan 3:2] și arătarea gloriei marelui Dumnezeu și a Salvatorului nostru Isus Cristos”. (Tit 2:13, ARV¹) Prin expresia, gloria marelui nostru Dumnezeu și a Salvatorului nostru Isus Cristos, nu trebuie să înțelegem, după cum cred unii, o lumină naturală orbitoare, ci strălucirea caracterelor lor perfecte luminând minunat în Înțelepciune, Putere, Dreptate și Iubire supreme (Isaia 6:3; Psalmul 72:19; Numeri 14:21; Apocalipsa 4:8; 5:12, 13; 15:3, 4). Acest pasaj spune că copiii Domnului așteaptă două lucruri în legătură cu a doua rămânere a Domnului nostru pe pământ: (1) îndeplinirea speranțelor lor de a-l vedea și a fi cu El și ca El, și (2) o manifestare clară a caracterului grandios al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos pe întreg pământul, după cum cerul acum este plin de gloria lor. Astfel în acest pasaj se face referire la o manifestare a caracterului glorios al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos prin Adevărul care strălucește cu claritate deosebită. Și aceasta, conform pasajului în curs de examinare, trebuie să însoțească a doua rămânere a lui Isus pe pământ. Prin urmare pasajul se referă la întreaga perioadă a Venirii Sale a Doua. „Și atunci va fi revelat [arătat] cel nelegiuit [Anticrist], pe care Domnul [Isus] îl va mistui cu spiritul [puterea] gurii Sale [Biblia, Adevărul (Ioan 17:17) este gura Domnului prin care El vorbește] și [pe care Domnul Isus] îl va nimici cu *strălucirea* venirii Sale” [a doua Sa prezență pe acest pământ] (2 Tesaloniceni 2:8). Acest pasaj ne arată că Adevărul glorios și puternic al lui Dumnezeu va lumina atât de strălucitor încât manifestând învățăturile, caracterul și efectele papalității, la a doua Sa venire Domnul va îndeplini anihilarea lui Anticrist, a papalității, a ierarhiei papale ca atare, și desigur că nu a aderenților ei. „De acum înainte îmi este păstrată o coroană a dreptății, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea [Ziua Judecării]; și nu doar mie, ci și tuturor celor ce iubesc *arătarea* Lui”

(2 Timotei 4:8). Acest pasaj se referă bineînțeles la a doua rămânere a Domnului nostru pe acest pământ, în Ziua de Apoi, atunci când îi va răsplăti pe toți slujitorii lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:18), care cu dorință, dragoste și încântare au așteptat Ziua aceea, și când îi va răsplăti pe urmașii Săi credincioși El se va manifesta în gloria Sa prin strălucirea Cuvântului și a faptelor Sale. Din cele patru pasaje examinate mai sus am învățat că cuvântul *epifaneia* înseamnă actul arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul luminând cu strălucire deosebită.

EPIFANIA ESTE O PERIOADĂ

(5) Totuși, acest cuvânt se folosește în alte două pasaje în care apare cu un sens puțin diferit, și anume ca *perioadă de timp* în decursul Prezenței a Doua a Domnului nostru în care El va arăta persoane, principii și lucruri prin Adevărul care luminează cu strălucire deosebită, întocmai precum va arăta o examinare a celor două versete pertinente: „Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la *arătarea* Domnului nostru Isus Cristos; pe care [arătare] *la timpurile ei* o va arăta [o va face de cunoscut] fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (1 Timotei 6:14, 15). Din acest pasaj nu putem înțelege că sf. Pavel i-a dat această poruncă lui Timotei ca individ, deoarece Timotei a murit cu cel puțin 18 secole înainte de venirea Epifaniei. Așa cum Isus s-a adresat deseori urmașilor Lui de-a lungul Veacului Evanghelic prin Apostoli, reprezentanții lor, tot așa aici sf. Pavel pare să se adreseze poporului Domnului în general prin Timotei, în mod deosebit servitorilor Adevărului, încurajându-i să fie credincioși până la perioada aceea a Întoarcerii Domnului pe care aici el o numește *arătarea*, Epifania Sa (Coloseni 3:4; 1 Ioan 3:2), ceea ce denotă acest pasaj este că El se va manifesta în perioadele ei de timp separate când, ca Rege al regilor și Domn al domnilor, își va lua la Sine marea Sa putere și Se va pregăti să domnească pe pământ în gloria milenară (Apocalipsa 11:15-18; 19:6-16; 20:4-6). Acest pasaj dovedește în mod clar că acest cuvânt înseamnă o perioadă de timp din cursul Venirii a Doua a Domnului nostru, după cum vor demonstra următoarele:

Această perioadă noi o numim prin forma englezească a cuvântului în curs de examinare – Epifania. Vom cita 1 Timotei 6:15 din IV²: „Să ții porunca ... până la Epifania Domnului nostru Isus Cristos, care [Epifanie] *în propriile ei sezoane* El o va arăta, El care este” [pronumele relativ nu interogativ] etc. În acest verset despre Epifanie se vorbește ca având diferite anotimpuri, epoci. Prin urmare ea trebuie să fie o perioadă. Ca și perioadă Epifania are mai multe sezoane: (1) Din cele opt mari zile minunate, ea se împarte în cele patru zile din a doua parte. (2) Cele opt zile minunate mici, 1917-1925, au căzut în întregime în Epifanie. (3) Ca întreg ea se împarte într-un Veac Evanghelic mic. (4) O parte din ea formează un Veac Evanghelic mai mic. (5) Partea de început a Epifaniei a avut un Veac Evanghelic încă mai mic, pentru a cărei fiecare zi consecutivă a fost un an corespunzător din Veacul Evanghelic; și în aceste trei zile sau ani ale miniaturii s-au întâmplat evenimente asemănătoare care au avut loc în anii sau secolele corespunzătoare ale Veacului Evanghelic. (6) Pe parcursul acestor miniaturi au avut loc cele cinci cerner

¹ ARV – American Revised Version (Versiunea Revizuită Americană), n.e.

² IV – Improved Version (Versiunea Îmbunătățită), n.e.

corespunzătoare celor cinci cerneră din Veacul Evanghelic, în care s-au manifestat leviții. Și (7) cele două suprapuneră de câte doi ani și o lună, Parousia intrând cu atâtă în Epifanie la începutul ei, și Epifania, la sfârșitul ei, intrând în Basileia cu aceeași durată de timp. Cu siguranță aceste lucruri, dintre care cele mai multe deja s-au împlinit, și dintre care unele sunt în curs de împlinire, restul aparținând de partea care încă a rămas a Epifaniei, dovedesc că cuvântul *epifaneia* de asemenea înseamnă o perioadă. S-ar putea menționa și alte perioade ale Epifaniei, însă acestea sunt suficiente pentru scopul nostru actual.

(6) „Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și înaintea Domnului Isus Cristos, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți la [în timpul] *arătarea* Sa și a *împărăției Sale*” (2 Timotei 4:1). Scripturile ne asigură că Isus împreună cu Mireasa Sa Aleasă îi va judeca pe cei morți în timpul domniei de o mie de ani. Prin urmare, cei vii [îngerii căzuți și noile creaturi] vor fi judecați, în conformitate cu acest pasaj, în timpul arătării, Epifaniei Sale; de aceea ea este o perioadă de timp legată de Venirea a Doua a Domnului nostru. I.V. oferă următoarea traducere a lui 2 Timotei 4:1: „Isus Cristos, acela [care] îi va judeca pe [cei] vii și pe [cei] morți, atât în timpul Epifaniei cât și a *Împărăției Sale*”. Ea oferă și o traducere alternativă a părții din urmă a cuvintelor de mai sus: atât *în ceea ce privește* Epifania cât și *Împărăția Sa*. În conformitate cu această versiune, cu acuzativul duratei de timp, construcția cuvintelor pertinente este preferabilă; de aceea și redarea: atât *în timpul* Epifaniei cât și a *Împărăției Sale*. Acestea sunt perioadele a doua și a treia ale Venirii a Doua a Domnului nostru. Cealaltă construcție posibilă este acuzativul specificării; de aici și traducerea secundară: atât *în ceea ce privește* Epifania cât și *Împărăția Sa*. Dar dacă oricine ar prefera a doua traducere, cel ce contestă Epifania ca și perioadă nu este deloc ajutat prin aceasta; căci ea implică faptul că Epifania și *Împărăția* sunt perioade, deoarece judecarea va fi în privința conduitei celor pertinenti în timpul perioadei lor de încercare, care a clasei dintâi este Epifania și a clasei a doua este *Împărăția*. Nouă ni se pare a fi mai bună traducerea preferabilă a IV, datorită clarității și factualității sale, care va deveni ușor de înțeles din textul propriu-zis precum și din pasajele paralele. Prin cei morți din acest verset, noi înțelegem că se face referire la copiii condamnați ai lui Adam, indiferent dacă sunt în procesul de moarte sau în starea de moarte. (Matei 8:22; 2 Corinteni 5:14.) Aceștia trebuie să își aibă judecata – încercarea pentru viață – în timpul Mileniului, după cum învață acest verset. (Psalmul 72:1-19; 22:27-29; Romani 14:9; 1 Corinteni 15:23-26; 6:2; Ioan 5:25-29; Isaia 29:18, 24; 45:22, 23; Filipeni 2:9-11; Apocalipsa 1:6; 5:10; 20:4, 6; Matei 19:28; 20:21; Luca 2:34; 22:29, 30; Obadia 17, 21; Apocalipsa 14:1.) În mod corespunzător, cei vii vor avea o judecată în timpul Epifaniei. Cine sunt cei vii? Aceia care niciodată nu s-au aflat sub sentința morții – îngerii căzuți și noile creaturi, deci niciunul dintre care nu a fost niciodată condamnat la moarte. Din alte Scripturi conchidem faptul că procesul de judecare este o separare a ceea ce se dovedește bun de ceea ce se dovedește rău, sub încercare. (Matei 25:31-33.) Cei care au ochi să vadă înțeleg cum din 1917 Turma Mică și Marea Mulțime

(toate noile creaturi) sunt judecate, în sensul că sunt separate după o perioadă de probare; și, în conformitate cu acest pasaj, același lucru are loc printre îngerii căzuți pocăiți și nepocăiți, ultimii urmând să fie îndepărtați de la încercarea din Mileniu, pe care îngerii pocăiți o vor avea pentru a se adevări în cele din urmă demni pentru viață. Așadar acest verset învață că Epifania este o perioadă, și, ca atare, este a doua perioadă a Prezenței a Doua a Domnului.

(7) Noi înțelegem că *epifaneia*, în primul sens al cuvântului (*strălucire vie*, arătând principii, persoane și lucruri), are același înțeles primar așa cum are și cuvântul *apokalypsis* (*revelare*) în sens primar. Aceasta este evident, înțelegem, deoarece fac același lucru: *epifaneia*, ca și acțiune, *revelează* persoane, principii și lucruri așa cum sunt. Astfel Domnul acum *epifanizează sau apokalypsizează* pe Iehova, pe Sine, Biserica, Marea Mulțime, Adevărul, lucrurile ascunse ale întunericului, sfaturile inimilor (1 Corinteni 4:5, n.e.) – într-un cuvânt, aduce la lumina strălucitoare toate persoanele, principiile și lucrurile în cauză în caracterul lor real, în măsura în care este necesar la etapa actuală a Planului lui Dumnezeu. Prin urmare *epifaneia*, *apokalypsis-ul* Domnului nostru nu înseamnă că Isus se face vizibil, nici simplul fapt că Isus se face de cunoscut, ci aceea că El face de cunoscut în mod clar orice altă persoană și orice principiu, și tot ceea ce se cunoaște în mod clar care trebuie să se facă de cunoscut cu claritate la sfârșitul Veacului. *Apokalypsis*, ca și *epifaneia*, de asemenea înseamnă perioada Epifaniei (1 Corinteni 1:7; 2 Tesaloniceni 1:7; 1 Petru 1:7, 13; 4:13). Prin urmare, epifanizarea și apokalypsizearea, și Epifania și Apokalypsa fiind respectiv identice, putem vedea că timpul special pentru o astfel de epifanizare, apokalypsizeare, este timpul de strâmtorare – timpul de la 1914 încoace și încă pentru mulți ani înainte. Următoarele Scripturi dovedesc acest gând: Luca 17:29, 30 [nimicirea Sodomei o tipifică pe aceea a Creștinătății (Apocalipsa 11:8)]; Matei 26:64 [strâmtorarea eclesiasticismului este în mod simbolic prezentată aici ca norii cerului]; 2 Tesaloniceni 1:7, 8. Aceste pasaje în ordinea lor se referă respectiv la războiul, revoluția și anarhia Timpului de Strâmtorare. Aceleași idei sunt exprimate în Maleahi 3:2, 3; 1 Corinteni 3:12-15 și Matei 7:24-27, din punctul de vedere al modului în care Timpul de Strâmtorare, ca și Epifania, va epifaniza pe Turma Mică și pe Marea Mulțime. Faptul că această epifanizare, această revelare (apokalypsizeare) se face treptat, se indică în *sezoanele* Epifaniei (1 Timotei 6:14, 15), în aceea că de îndată ce se va termina, toată Biserica va fi cu Domnul (Coloseni 3:4; 2 Tesaloniceni 1:7; 1 Petru 1:7, 13; 4:13), și în procesul de judecare din 2 Timotei 4:1 din timpul Epifaniei. Prin urmare, cuvintele *epifaneia* și *apokalypsis*, în sensul unei acțiuni și în sensul unei perioade, sunt sinonime. Remarcăm aici că a fost o epifanizare treptată, o revelare, încă din 1874 pentru Biserica; dar, în ceea ce privește lumea și Marea Mulțime, aceasta a continuat treptat de la începerea strâmtorării – 1914, și va spori și va ajunge în cele din urmă la punctul culminant la sfârșitul Epifaniei – sfârșitul Timpului de Strâmtorare. Acesta este motivul din care Timpul de Strâmtorare este

în mod categoric Epifania, Apocalipsa, căci el în mod clar cu mai multă distincție decât perioada precedentă arată persoane, principii și lucruri pertinente.

(8) Astfel deci, discuția noastră despre 1 Timotei 6:14, 15; 2 Timotei 4:1, arată că cuvântul *epifaneia*, din care derivăm cuvântul nostru englezesc Epifania, la fel înseamnă o perioadă de timp legată de Întoarcerea Domnului nostru care va fi însoțită de o inundare a pământului cu Adevărul Său care scoate la iveală toate lucrurile, stabilindu-se după sosirea Sa și înainte ca El și Mireasa Sa să își înceapă domnia Milenară. Vedem deci că ambele noastre definiții pentru cuvântul *epifaneia* sunt corecte: (1) *actul* arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul strălucind cu lumină specială, și (2) *perioada de timp* legată de Întoarcerea Domnului nostru în care va exista o arătare deosebită a persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul strălucind cu lumină specială. Studiul de mai sus al cuvântului *epifaneia* ne dă ca rezultat faptele că din cele șase apariții ale sale în Noul Testament una se folosește în conexiunile care arată că se referă la activitățile Domnului nostru din timpul Secerișului Iudeu; iar celelalte cinci la activitățile și timpurile legate de Venirea Sa a Doua. Aceste gânduri cu privire la însemnătatea cuvântului Epifania se vor dovedi utile pentru a înțelege mai bine alte faze ale ei mai importante.

(9) Pentru a înțelege mai bine Epifania rămânerii a doua pe pământ a Domnului nostru, va fi folositor studiul unui cuvânt asociat, și anume a cuvântului grecesc *parousia*. Toate dicționarele grecești și învățații greci se unesc în ideea că cuvântul *parousia* înseamnă prezență, precum, de exemplu, se poate vedea din notele explicative din ERV³ și ARV, oriunde cuvântul nu este redat *prezență* în text. 1 Corinteni 15:23; Matei 24:3, 27, 37, 39 sunt cazuri în acest sens. În legătură cu astfel de pasaje cititorul va vedea nota: „grecește, prezență”. Traducerea noastră AV⁴ uneori redă corect cuvântul prin „prezență”, după cum se poate vedea în 2 Corinteni 10:10 și Filipeni 2:12. Cuvântul *parousia* nu înseamnă *venire*, așa cum cineva ar fi pe drum, ci rămânerea într-un loc după sosirea cuiva. În general se acceptă cu totul ca cel mai bun gând al celei mai coapte erudiții biblice din zilele noastre că prima parte a rămânerii Domnului nostru pe pământ după întoarcerea Sa din cer este una secretă și invizibilă, la început lumea nefiind deloc conștientă de ea, numai viitoarea Sa Mireasă cunoscând-o, prin lumina Bibliei și semnele vremurilor. (1 Tesaloniceni 5:1-5.) Observați cu atenție cum în aceste versete ni se arată că perioada Prezenței a Doua a lui Isus va veni pe furiș asupra lumii care nu bănuiește nimic, pe când poporul credincios al lui Dumnezeu nu va fi în neștiință de prezența Sa. Aceasta este tocmai ceea ce ne-a spus Domnul Isus (Matei 24:37-39) atunci când compară perioada Prezenței Sale secrete a Doua cu perioada prezenței lui Noe înainte de potop. Precum atunci ei mâncau și beau, se însurau și se măritau, și nu au știut caracterul vremurilor în care trăiau, în pofida faptului că Noe, „predicatorul dreptății”, în mod repetat le descria lor, până a venit potopul, așa va fi și Parousia, perioada rămânerii secrete pe pământ a Domnului nostru după întoarcerea Sa. Oamenii vor fi ocupați cu treburile obișnuite ale vieții de zi cu zi, și nu vor ști caracterul

acelui timp al prezenței, *parousiei* Sale, în pofida faptului că li se anunță în mod repetat. În afirmația aproape paralelă din Luca 17:26 chestiunea se arată foarte clar: „Și cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului” etc. În acest fel Scripturile ne asigură că prima etapă a rămânerii a doua pe pământ a Domnului nostru va fi secretă, deoarece va fi invizibilă, în ceea ce privește omenirea în general.

PAROUSIA

(10) Această etapă a Prezenței a Doua a Domnului nostru pe pământ este numită în mod repetat *Parousia* în originalul grec al Noului Testament. Epifania, ca și perioadă a Prezenței a Doua a Domnului nostru, urmează după Parousie, prima ei etapă. Pe când cuvântul *parousia* se folosește în Scripturi pentru a denumi prima etapă a Prezenței a Doua a Domnului nostru, așa cum, pe lângă ceea ce s-a examinat mai sus, putem vedea din următoarele pasaje unde se folosește cuvântul *parousia* în greacă: Matei 24:3, 37, 39; 2 Tesaloniceni 2:1; Iacov 5:7, 8; 2 Petru 3:4; cu toate acestea, întrucât acest cuvânt înseamnă *prezență*, se mai folosește pentru a include, odată cu Parousia, și perioada Epifaniei Prezenței a Doua a Domnului, precum se arată din următoarele pasaje: 1 Tesaloniceni 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tesaloniceni 2:8, 9. Da, de asemenea se folosește pentru a desemna întreaga mie de ani a Prezenței Sale a Doua, domnia Sa milenară pe pământ, după cum putem vedea din pasajele pe care le menționăm acum: Matei 24:27; 1 Corinteni 15:23; 2 Petru 1:16; 1 Ioan 2:28. În cele trei serii de pasaje am indicat mai sus toate Scripturile din Noul Testament în care cuvântul *parousia* apare în legătură cu rămânerea a doua pe pământ a Domnului nostru. Semnificația lui – prezență – îl face aplicabil la oricare dintre aceste trei etape ale rămânerii Sale a doua pe pământ.

(11) Din descrierea dată în Matei 24:23-41 și Luca 17:20-37, concluzionăm că în prima etapă a Întoarcerii Domnului nostru, *Parousia*, El va fi deosebit de activ în două lucruri: (1) în adunarea Miresei Sale Alese într-o tovărășie mai strânsă cu Sine prin Spiritul și Cuvântul Său, pregătitoare pentru eliberarea ei de pe pământ și glorificarea ei cu El (Psalmul 50:5; Coloseni 3:4); și (2) în pregătirea pentru Marea Strâmțorare (Matei 24:21, 22; Daniel 12:1; Luca 17:26-32; 21:25, 26; Apocalipsa 19:11-21), în timpul căreia va fi eliberată o clasă mai puțin credincioasă și supraîncărcată, numită Marea Mulțime (Maleahi 3:2, 3; Matei 7:26, 27; 1 Corinteni 3:12-15; Apocalipsa 7:14). Potrivit afirmației Domnului nostru (Luca 17:26-30), Epifania, timpul revelării Fiului Omului, are loc în timpul acestei Mari Strâmțorări. Cei mai buni studenți ai Bibliei din zilele noastre ajung tot mai mult la concluzia că acum ne aflăm în Marea Strâmțorare, și că am fost în ea încă de la izbucnirea Războiului Mondial în 1914, cu foametea și molimile ei însoțitoare. Ei înțeleg aceasta din profeții, din semnele vremurilor, și din necazurile lumii din toate părțile. Noi suntem de acord cu această vedere, și prin urmare credem că acum ne aflăm în Epifanie, și că în curând toată omenirea va recunoaște prezența Fiului Omului în norii de necaz ce implică pământul nostru social și care întunecă cerurile noastre eclesiastice (Matei 24:30; Luca 21:25-28; Apocalipsa 1:7). Dacă suntem printre poporul veghetor al lui

³ ERV – English Revised Version (Versiunea Revizuită Engleză), n.e.

⁴ AV – Authorized Version (Versiunea Autorizată), n.e.

Dumnezeu, vom recunoaște acest lucru înainte ca alții să îl vadă; și în acest fel Ziua nu ne va surprinde pe neașteptate.

(12) A treia fază sau etapă a rămânerii a doua a Domnului nostru pe pământ este, firește, Împărăția, numită în greacă *Basileia* (2 Timotei 4:1). Împărăția lui Dumnezeu a fost subiectul lui Isus și al apostolilor în Noul Testament, și al lui Moise și al profeților în Vechiul Testament. Peste 120 de pasaje numai din Noul Testament se referă la Împărăție în termeni expliți, fie în etapa ei actuală militantă sau pregătitoare, fie în etapa ei de glorie sau de domnie în timpul Miei de Ani. Numeroase alte pasaje se referă la ea fără a folosi termenul explicit „Împărăție”. Indicăm doar câteva pasaje pentru studiul cititorilor noștri, (1) cu referire la etapa ei actuală militantă sau pregătitoare: Matei 3:2, 17; 13:24, 31, 33, 41; 16:19; 25:1; Marcu 12:34; Coloseni 1:13; și (2) cu referire la etapa ei de glorie sau de domnie: Matei 6:10, 33; 8:11; 19:23, 24; Marcu 14:25;

Luca 1:33; 12:32; 13:28, 29; 17:20, 21; 19:11, 12, 15; Ioan 18:36; Faptele 14:22; 1 Corinteni 15:24-26, 50; 2 Timotei 4:1; Evrei 1:8; Apocalipsa 1:6; 5:10; 11:15. Potrivit acestor pasaje, Domnul nostru și urmașii Săi credincioși, în timp ce sunt în carne, sunt Împărăția lui Dumnezeu în embrion; însă atunci când vor domni peste pământ ei vor fi Împărăția lui Dumnezeu în glorie și putere. Este foarte important să ținem în minte aceste trei etape ale rămânerii lui Cristos pe pământ, Parousia, Epifania sau Apokalypsis, și Basileia – Împărăția, dacă vrem să vedem cu claritate subiectul Venirii a Doua a lui Cristos. Într-un cuvânt, Parousia face pregătiri atât pentru Epifania cât și pentru Basileia, Împărăția, iar Epifania duce mai departe rezultatele Parousiei și introduce Basileia, Împărăția. Una dintre misiunile acestei reviste este de a anunța Epifania și de a explica subiectele legate de ea; de aceea și titlul ei secundar este, Vestitorul Epifaniei lui Cristos.

E4, pag.7-20; PT, №43, '22, 87

NOI SUNTEM ÎN EPIFANIE

NOI am arătat mai sus din Scripturi și din scrierile Pastorului nostru că cuvântul grecesc *epifaneia* (și *apokalypsis*) are două înțelesuri: (1) arătarea persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul care strălucește cu lumină deosebită (2 Timotei 1:9, 10; 4:8; 2 Tesaloniceni 2:8; Tit 2:13; Întoarcerea Domnului Nostru, pag. 44-46); și (2) a doua perioadă a Prezenței a Doua a Domnului nostru, în timpul căreia El face o arătare deosebită a anumitor persoane, principii și lucruri prin Adevărul care strălucește cu lumină deosebită. (2 Timotei 4:1; 1 Timotei 6:14, 15; Întoarcerea Domnului Nostru, pag. 39.) Să ne amintim că editorii PBI⁵ în primul și singurul număr al Stindardului Bibliei, pag. 4, și în primul număr al Vestitorului Regatului lui Cristos, pag. 4, în armonie cu Scripturile și cu scrierile Pastorului nostru, au învățat ambele sensuri ale acestui cuvânt. Să ne amintim de asemenea că acești editori în Vestitorul din 1920, pag. 70, au negat faptul că Epifania este o perioadă, susținând că este numai o activitate, citând în mod unilateral ceea ce a spus Pastorul nostru în broșura „Întoarcerea Domnului Nostru”, pag. 44-46, cu privire la prima semnificație a cuvântului, ca și cum aceea era tot ce avea el de spus cu privire la semnificația termenului. Ca dovadă a faptului că el a ținut și la cel de-al doilea sens al cuvântului cităm din Întoarcerea Domnului Nostru,⁶ pag. 39, următoarele: „Prin urmare, în timp ce șoptim încet, «Iată Mirele!», nu o facem cu vreo speranță de a trezi lumea la credință în prezența Domnului etc. Ei nu sunt vrednici să știe, și numai ar folosi greșit cunoștința acum [în timpul Parousiei]. În curând, la timpul convenit al Domnului, ei vor ști – în perioada [italicile ne aparțin] Epifaniei sau a Apokalypsis-ului Fiului Omului. Ei vor fi treziți de marea distrugere a zilei de strâmtorare”.

ZECE DOVEZI CĂ NE AFLĂM ÎN TIMPUL EPIFANIEI

(14) Și unii cernători ai lui Amram, nu toți, întrebuințează în același fel înșelător scrierile Pastorului nostru cu privire la acest subiect. Ei pretind că noi contrazicem scrierile Pastorului nostru în sensul că *epifaneia* înseamnă actul de arătare al persoanelor,

principiilor și lucrurilor prin Adevărul care strălucește cu lumină deosebită atunci când folosim cuvântul în sensul unei perioade de timp. Ei au încă mai puțină scuză decât au editorii Vestitorului, fiindcă au o lumină mai mare asupra subiectului decât acești editori. Nu numai în scrierile noastre, ci și în prezentările noastre orale noi am învățat ambele înțelesuri ale cuvântului, cu dovezi din Scripturi și confirmări din scrierile „Servitorului acela”. Totuși ei pretind că noi contrazicem în mod clar învățăturile Pastorului nostru cu privire la acest subiect. Înainte de a încerca să învețe asupra acestui subiect sau asupra oricărui altui, ar face mai bine să se informeze în privința lor; altfel ei vor grăbi împlinirea afirmației apostolului, „nebunia lor va fi evidentă tuturor”. Este posibil ca ei să fi trecut cu vederea în mod neglijent dovezile noastre orale și scrise cu privire la acest subiect? Poate. Dacă este așa, Domnul îi va socoti răspunzători pentru ceea ce ar fi putut să învețe dar din cauza neglijenței sau neatenției nu au învățat. Credem că explicația mai plauzibilă a conduitei lor în această chestiune este următoarea: Aflându-se acum în mâinile lui Azazel, le sunt umplute mințile cu aceste sugestii pe care ei le-au prezentat ca adevăr în pofida la ceea ce au învățat mai înainte. Așa cum a arătat în mod repetat Pastorul nostru, s-a produs o epifanizare a persoanelor, principiilor și lucrurilor de la începutul *Parousiei* Domnului nostru, deci cu ani înainte de venirea *Epifaniei* ca și perioadă. (Întoarcerea Domnului Nostru, pag. 44-46; 39.) În plus credem, bazându-ne pe dovada puternică, că *Epifaneia* ca și perioadă a venit, și acum vrem să dăm atât profeții de semn împlinite cât și profeții de timp împlinite care dovedesc acest lucru. Mai întâi vom da câteva dintre profețiile principale de semn, apoi câteva profeții de timp care adevăresc această afirmație.

EPIFANIA ESTE PERIOADA STRĂMTORĂRII

(15) În citatul din Întoarcerea Domnului Nostru, pag. 39, dat mai sus, Pastorul nostru identifică Perioada Marii Strâmtorări cu Perioada Epifaniei. Și în mod evident acest lucru este scriptural. Știm că Marea Strâmtorare a început

⁵ Pastoral Biblical Institute (Instituția Biblică Pastorală), n.e.

⁶ Denumirea completă: «Ce spun Scripturile despre Întoarcerea Domnului Nostru – Parousia, Apokalypsis și Epifania Sa», scrisă în 1902 de Pastorul Charles Taze Russell, n.e.

cu Marele Război, va continua cu marea Revoluție și se va termina cu Anarhia universală, și de-a lungul fiecăreia dintre cele trei etape ale ei va fi de asemenea însoțită de foamete și molime (1 Împărați 19:11, 12; Ezechiel 14:21). Știm că prin Marea Strâmtorare Domnul se va manifesta ca fiind prezent în calitate de Eliberator al Marii Mulțimi și al lumii (Matei 7:26, 27; Cântarea 5:5-7; Matei 25:10-12; Luca 17:29, 30; 2 Tesaloniceni 1:7, 8; Matei 26:64; Apocalipsa 1:7). Mai departe știm că timpul pentru arătarea acestor lucruri este perioada Epifaniei (1 Timotei 6:14, 15; 2 Timotei 4:1; Coloseni 3:4; Tit 2:13). Prin urmare Timpul de Strâmtorare și Epifania sunt una și aceeași perioadă. Iar Timpul de Strâmtorare a început odată cu Războiul Mondial (Ioel 3:9-14; Daniel 12:1; Matei 24:20-22; Apocalipsa 14:19, 20). Așadar încă din 1914 am intrat în Epifanie. Astfel existența Timpului de Strâmtorare adevărate că ne aflăm în perioada Epifaniei Prezenței a Doua a Domnului nostru. A se vedea și Cartea de Întrebări, pagina 97, par. 5.⁷

SEPARAREA CLASELOR BISERICII

(16) Împlinirea celei de-a doua profeții de semn adevărate că ne aflăm în acea perioadă a Prezenței a Doua a Domnului nostru numită Epifania, adică separarea Bisericii celor Întâi-născuți în cele două clase ale ei, Turma Mică și Marea Mulțime. Biblia învață că cei morți, rasa condamnată a lui Adam, va fi judecată, adică separată (Matei 25:31, 32) în cele două clase ale ei, în timpul Regatului Milenar (2 Timotei 4:1; Apocalipsa 20:12-15; Faptele 17:31). Ea mai învață și că cei vii (îngerii căzuți și noile creaturi, nici una dintre clasele cărora nu sunt condamnate la moarte, și de aceea sunt singurii vii care suferă o judecare) vor fi judecați, separați, în timpul Epifaniei (2 Timotei 4:1, unde *epifaneia* s-a tradus *arătare*). Dacă deci putem dovedi că Biserica celor Întâi-născuți este acum supusă unui proces de separare în cele două clase ale ei, ar urma că ne aflăm în Epifanie. Acest lucru se poate demonstra ușor din punctul de vedere al figurilor preoților și leviților, a lui Ilie și Elisei, și a Marelui Preot și Țapului lui Azazel. În figura separării preoților și leviților Domnul descrie lucrarea din Epifanie în Maleahi 3:2, 3: „Cine va putea îndura ziua venirii Lui [Parousia, în mijlocul căreia numai aceia care vor păstra Spiritul sfânt îi vor suporta încercările îndeajuns pentru a câștiga viață; pe când toți cei care îl vor pierde nu vor îndura Ziua Venirii Sale, Parousia Sa. Cu alte cuvinte Parousia trebuia să determine diferența dintre cei consacrați care vor păstra Spiritul sfânt și cei care îl vor pierde. Numai cei dintâi vor «îndura», continua, în decursul Zilei Venirii Sale], și cine va sta în picioare [va păstra Chemarea Înaltă, Romani 5:2; Apocalipsa 6:17] când se va arăta El [în timpul arătării Sale, a Epifaniei; în mod corespunzător, lucrarea deosebită a Epifaniei este să îi arate pe cei care, în timp ce păstrează Spiritul sfânt vor rămâne în picioare în Chemarea Înaltă, și cei care, în timp ce păstrează Spiritul sfânt vor cădea, vor pierde Chemarea Înaltă, devenind membri în Marea Mulțime]. Pentru că El va fi ca focul topitorului [prin experiențe cumplite curățind egoismul și spiritul lumesc] și ca leșia albitorilor [prin pedepse și învățături speciale curățind păcatul și eroarea]; și El va ședea ca acela care topește și purifică argintul [în mijlocul încercărilor de foc El va

dezvolta Adevărul și îl va despărți de eroare în mințile fraților]; și va purifica pe fiii lui Levi [tipic fiii lui Levi sunt formați din preoții și leviții tipici; antitipic, fiii lui Levi sunt formați din preoții antitipici – Turma Mică – și leviții antitipici – Marea Mulțime – în Epifanie, întrucât aceste clase se deosebesc în mod clar prin următoarele cuvinte «ca aurul și argintul»] și îi va curăți ca *aurul și argintul*, și [cu rezultatul că] vor aduce lui Iehova un dar de mâncare în dreptate”. În aceste versete ni se arată într-o figură purificarea preoților și a leviților ca o lucrare care trebuie să se facă „când se va arăta El”, adică, în Epifanie Domnul se va ocupa aparte de preoții și leviții antitipici – de Turma Mică și de Marea Mulțime. Așadar Epifania este vremea separării lor. Putem vedea această separare în curs de desfășurare, după cum mai putem vedea și modul în care Domnul, prin experiențe de foc purifică și curăță pe ambele clase. Sfinții din Epifanie sunt separați și deosebiți de toate celelalte clase. Nimeni nu este atât de disprețuit și părăsit ca ei. Împotriva lor sunt toți leviții, oricât de mult sunt în dezacord unii cu alții stau uniți în opoziție și denunțare, întocmai cum odinioară bisericile nominale oricât de despărțite una împotriva alteia, au fost unite în opoziție față de mișcarea Secerișului. Acest fapt îi scoate în evidență pe sfinții din Epifanie ca preoți, adunați ca și clasă, deși nu puțini preoți sunt încă rătăciți printre diferitele grupuri de leviți. Pe de altă parte, după cum sugerează tipul cu leviții, există trei grupuri generale printre poporul Adevărului formate din opt subdiviziuni care se opun față de Adevărul Epifaniei: (1) Acei oponenti ai Adevărului Epifaniei care, ca și organizaționiști, nu au reușit să intre în posesia vreunei organizații a Pastorului nostru, PBI și BSC (Comitetul Studenților Bibliei din Anglia); (2) acei oponenti ai Adevărului Epifaniei care, ca și organizaționiști, fie au câștigat controlul organizațiilor Pastorului nostru, aderenții Societății, fie cei care au aprobat acele organizații în calitate de „canal”, standfastsii (poziționiștii, n.e.); și (3) acei oponenti ai Adevărului Epifaniei care, ca și antiorganizaționiști, sunt independenți de organizații, sturgeonii și ritchiții (care nu acționează acum în mișcări de comun acord), precum și olsoniții și hirsho-kittingeriții. Și de sigur, în mișcările divizionale prin care s-a produs despărțirea poporului Domnului ca un popor compact au existat experiențe de foc prin care s-au manifestat preoții și leviții (Maleahi 3:2, 3; Matei 7:24-27; 1 Corinteni 3:11-15). Prin urmare separarea poporului Domnului în preoți și leviți dovedește că ne aflăm în Epifanie – vremea când El îi judecă, îi separă, pe „cei vii” (2 Timotei 4:1).

ILIE ȘI ELISEI ANTITIPICI

(17) Aceași concluzie, și anume că ne aflăm în Epifanie, rezultă din împlinirea tipului despărțirii lui Ilie și Elisei. Ilustrația de aici țintește la ideea de transmitere a mantalei, a puterii de control a lucrării față de Israelul Nominal Spiritual, de la o clasă la cealaltă. Prin urmare această ilustrație nu arată multe despărțiri, ci numai o singură despărțire generală. Și, cu adevărat, aceia care aveau dreptul de a controla în mod reprezentativ ca majoritate, adică majoritatea Consiliului împreună cu susținătorii lor, au fost despărțiți de ceilalți care nu aveau dreptul de a controla lucrarea față de poporul nominal al lui Dumnezeu, dar care prin uzurpare au preluat acest

⁷ «Ce a spus Pastorul Russell», ediția românească, pag. 224, n.e.

control, întrucât cealaltă clasă prin reprezentanții ei i-a dat drumul (adică mantalei sau puterii, n.e.). Am vorbit în detalii despre această despărțire ca fiind o lucrare din Epifanie în ADEVĂRUL PREZENT Nr. 6 și 18 (în limba engleză, n.e.), la care îi îndrumăm pe cititorii noștri. Această despărțire dovedește că ne aflăm în Epifanie din punctul de vedere al purtătorilor de cuvânt către Israelul Nominal Spiritual. Aceeași despărțire a Turmei Mici de Marea Mulțime este tipificată în faptul că Marele Preot duce Țapul pentru Azazel de la ușa Tabernacolului la ușa Curții. În ADEVĂRUL PREZENT Nr. 19 am dat detalii arătând faptul că fiecare etapă a acestui antitip s-a împlinit, și că această lucrare este o lucrare a Epifaniei; căci aceasta este ziua în care lucrarea fiecăruia este încercată prin foc (1 Corinteni 3:11-15). Deoarece acum se petrece lucrarea Epifaniei de separare între cele două clase (în anul 1920 când se scria articolul, n.e.) vizibilă în despărțirea antitipică a preoților de leviți, a Marelui Preot al lumii și Țapul pentru Azazel, și a lui Ilie de Elisei, trebuie să fim în perioada Epifaniei.

(18) Împlinirea celei de-a treia profeții de semn, și anume despărțirea societății umane în radicali și conservatori, dovedește că ne aflăm în Epifanie. Înainte de Războiul Mondial exista simțământul și conflictul considerabil de clasă; dar pericolele Războiului au vindecat aceste diviziuni în fiecare țară, până când, datorită destăinuirilor lovirii întâi și a doua a Iordanului, nu numai că s-au reînnoit conștiința și fricțiunea de clasă, ci și s-au mărit foarte mult; așa încât acum există pericolul iminent ca masele să se ridice în revoluție și anarhie împotriva claselor din întreaga lume. În acest fel s-a despărțit Iordanul antitipic. Și aceasta – lucrarea tocmai descrisă – este o lucrare din Epifanie; căci a început în 1914 după ce a izbucnit Războiul Mondial, care este prima parte a Timpului de Strămtorare – vremea Epifaniei. Așadar despărțirea societății în clasa conservatoare și cea radicală este o dovadă a faptului că ne aflăm în perioada Epifaniei.

(19) Activitatea lui Iehu și Hazael antitipici dovedește că ne aflăm în Epifanie. Am arătat deja în revista noastră că Iehu reprezintă clasele muncitorești mai conservatoare – acelea care vor săvârși marele cutremur simbolic – și că Hazael tipifică clasele muncitorești mai radicale – acelea care au introdus sindicalismul. De asemenea am arătat că Iehu cel antitipic înainte de cutremurul simbolic va sprijini guvernele actuale, pe Ioram cel antitipic al lui Israel, împotriva lui Hazael cel antitipic (2 Împărați 8:28, 29; 9:14, 15). Aceste trei partide, înțelegem noi, sunt denumite cele trei împărțiri ale Cetății celei Mari (Apocalipsa 16:19). Constatăm că organizațiile muncitorești, cum ar fi Federația Americană a Muncii și Partidul Social-Democrat European, se luptă pentru ordinea actuală împotriva IWW,⁸ a sindicaliștilor și anarhiștilor; dar la timpul convenit ei vor fi măturați în revoluție. Existența acestora ca partid, și existența IWW, a sindicaliștilor etc. ca partid, precum și existența unui partid guvernamental, dovedește că ne aflăm în vremea de după despărțirea antitipică a lui Elisei de Ilie, și de aceea ne aflăm în Epifanie; căci Iehu și Hazael antitipici acționează în urma faptului că au fost unși de Elisei, după ce cel din urmă s-a despărțit de Ilie cel antitipic.

⁸ Industrial Workers of the World (Muncitorii Industriali ai Lumii), n.e.

VREDNICII TINERI

(20) Manifestarea Vrednicilor Tineri este o altă dovadă că ne aflăm în Epifanie. Vrednicii Tineri nu se puteau manifesta ca și clasă până după 16 septembrie 1914 când ultimul membru al Corpului lui Cristos a fost adus în Corp; pentru că nimeni care se consacră de atunci nu poate fi o nouă creatură. Prin urmare toți cei care se consacră de atunci fac parte din Vrednicii Tineri. Ilustrația cu Ghedeon arată că după ce Ghedeon cel antitipic și cei trei sute de bărbați ai săi au trecut Iordanul (Judecători 7:25-8:1), adică după 1916, Vrednicii Tineri, tipificați prin bărbații lui Efraim după prima bătălie a lui Ghedeon, care a fost tipică conflictului dintre Adevăr și Eroare din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916, s-ar plânge că nu au parte în Chemarea Înaltă, adică nu li s-a dat ocazia să facă ceea ce au făcut toți cei care aveau parte în Chemarea Înaltă – să lovească Iordanul, să împlinească judecata scrisă, adică să participe în prima bătălie antitipică a lui Ghedeon. Aceste plângeri s-au auzit din ce în ce mai mult de ani de zile, și anume de când am anunțat că s-a închis ușa intrării în Chemarea Înaltă. Din moment ce manifestarea Vrednicilor Tineri, după cum se arată în tipul cu Ghedeon, este o lucrare din Epifanie, trebuie să fim în Epifanie; căci ei acum se manifestă.

(21) Manifestarea „acelui rob rău” este de asemenea o altă dovadă că ne aflăm în Epifanie. Scripturile dovedesc că Robul acela ar avea sarcina lucrării și averilor Domnului pe toată durata perioadei de Secerare și Spicuire (Luca 12:44; Ezechiel 9:11). Scripturile mai arată și că după ce el și-ar sfârși slujirea (Matei 24:45-47) „acel rob rău” ar prelua sarcina lucrării (Matei 24:48-51). Și în conformitate cu ilustrația, după ce „Robul acela credincios și înțelept” își sfârșise lucrarea care i s-a dat să o facă, J.F.R.⁹ prin șiretenie și forță a pus mâna pe controlul lucrării; și (1) prin faptul că a spus „în inima lui, Domnul meu întârzie”, adică prin aceea că a păcătuit împotriva Domnului refuzând să Îl aștepte; (2) prin faptul că i-a bătut pe tovarășii lui de slujbă, adică a păcătuit împotriva fraților; (3) și prin faptul că a mâncat și a băut cu bețivii, adică prin faptul că a păcătuit împotriva Adevărului – într-un cuvânt, prin aceea că a păcătuit împotriva Domnului, a Fraților și a Adevărului – el s-a manifestat ca fiind „acel rob rău”. Dar venirea lui pe scena acțiunii în calitate de „acel rob rău” fiind potrivită după ce lucrarea Robului acela s-a terminat, activitatea sa este una care aparține de Epifanie; și manifestarea sa deci adevăratește că ne aflăm în Epifanie.

(22) Bătălia a Doua antitipică a lui Ghedeon, care s-a desfășurat începând cu 18 iulie 1920, și care este legată de manifestarea Turmei Mici ca atare, separată și distinctă de Marea Mulțime în lucrarea publică, este o altă dovadă că suntem în Epifanie. Dacă prima bătălie antitipică a lui Ghedeon a fost o parte din lucrarea Epifaniei, cu siguranță a doua bătălie a Sa este o parte din lucrarea aceea. Fiindcă potrivit Scripturilor această bătălie urmează după a doua lovire a Iordanului (2 Împărați 2:14; Judecători 7:23, 24). Marea Mulțime în cele trei grupuri levitice și Vrednicii Tineri într-un singur grup sunt tipificați în Judecători 7:23, 24 respectiv prin cele trei grupuri și un singur grup. Prin urmare bătălia care se desfășoară acum în această privință este o lucrare din Epifanie. Lupta se duce

⁹ Joseph Franklin Rutherford, n.e.

împotriva lui Zebah cel antitipic, Chinul Veșnic, și Țalmuna cel antitipic, Conștiința Morților. Prin urmare acest lucru este o dovadă că ne aflăm în perioada Epifaniei. În acest fel împlinirea celor șapte profeții *de semn* adevărate că suntem în Epifanie.

(23) În plus există mai multe profeții *de timp* care dovedesc aceeași linie de gândire. Dintre acestea vom da trei. Ziua din 2 Împărați 2:3 ca și profeție de timp adevărate această idee. Ne vom aminti că scumpul nostru Pastor ne-a arătat că această scenă de la Betel a avut loc în antitip în primăvara anului 1878 (Z'16, 38, par. 4). De asemenea suntem familiari cu gândul că în Scripturi despre 40 de ani se vorbește ca despre o zi (Psalmul 95:7-10). În 2 Împărați 2:3 ni se spune că în această zi antitipică – 40 de ani – va avea loc despărțirea dintre Ilie și Elisei antitipici; așadar cei 40 de ani din primăvara anului 1878, când pentru prima dată fiii profeților antitipici i-au spus lui Elisei cel antitipic că va fi o despărțire, ne aduc în primăvara anului 1918. Până la vremea aceea trebuia să aibă loc despărțirea; și într-adevăr, despărțirea s-a pornit la începutul verii anului 1917, deci în ziua de 40 de ani tipificată în 2 Împărați 2:3. Această despărțire ca o chestiune ce ține de clasă s-a terminat până la paștele din 1918; și aceasta fiind o lucrare din Epifanie noi am intrat în perioada Epifaniei înainte de vara anului 1917, când a început despărțirea.

(24) O altă profeție de timp dovedește că ne aflăm în Epifanie, și anume „ora ispitirii” (Apocalipsa 3:10). „Ora ispitirii” a început în seara zilei de 16 aprilie 1878, când a început prima cernere a secerișului, și s-a terminat în seara zilei de 6 decembrie 1919, la 41½ ani după aceea, sau o oră dintr-o zi de 1000 de ani. Obiectivul ei a fost să probeze toate noile creaturi, mai ales să precizeze dacă se vor opri într-o clasă condusă bine sau în una condusă rău. Până când se va sfârși ea va fi probat pe toate noile creaturi îndeajuns pentru a le pune în împrejurări care la vremea convenită să rezulte în manifestarea lor ca aparținând de Biserică, de Marea Mulțime sau de Clasa

Morții a Doua. Și întrucât Parousia nu a hotărât încă lucrurile dintre Turma Mică și Marea Mulțime, o astfel de hotărâre trebuie să se producă în Epifanie. Deci faptul că „ora ispitirii” a intrat în Epifanie și acum a rămas în trecut, dovedește că ne-am aflat de ceva timp în Epifanie.

(25) Mărturia Marii Piramide, care constă în distanța de la partea de jos a treptei mari, ce simbolizează data de 24 septembrie 1846, măsurată prin treaptă până la punctul de intersecție dintre partea de sus a treptei și linia verticală a peretelui sudic al Marii Galeriei – o distanță puțin mai mare de 70¼ toli piramidali – dovedește din nou că suntem în Epifanie; pentru că la data astfel indicată, 27 iunie 1917 (P'20, 75-80¹⁰), clasa Elisei în reprezentanții ei a început să se manifeste ca fiind separată și distinctă de clasa Ilie în reprezentanții ei, și pe parcursul următoarelor nouă luni, și anume până în 27 martie 1918, în ziua de paște, după cum se indică prin distanța de la acest punct de intersecție până la linia de podea prelungită a Camerei Regelui, clasa în ansamblu a intrat și a acționat deschis – s-a manifestat. Prin urmare această manifestare, precum o confirmă Piramida, fiind o lucrare din Epifanie, trebuie să fim în Epifanie. S-a observat că fiecare dintre cele zece dovezi tocmai date este asociată cu o arătare, o *epifaneia*; prin urmare se potrivește bine cu Epifania. În alte părți există alte dovezi ale faptului că suntem în Epifanie; dar cele zece puncte de mai sus adevărate din plin învățătura noastră cu privire la acest punct. Noi le recomandăm pentru studiu dragilor noștri cititori, și poate Domnul să binecuvânteze studiul pentru noi toți. O astfel de binecuvântare va însemna o apreciere corectă a Adevărului, Destăinuirilor și Lucrării din Epifanie; și ne va permite să vedem că Domnul vrea ca Adevăratele din Epifanie să fie prezentate, Destăinuirile din Epifanie să se facă și Lucrarea din Epifanie să se realizeze. Aceia care nu apreciază Epifania se vor împiedica de învățăturile, destăinuirile și lucrarea ei, pe când ceilalți vor sta în mijlocul lor declarând: „Drepte sunt judecățile Tale, o Doamne!” „Da, ele sunt cu totul drepte.”

E4, pag.32-42; PT, №23, '20, 156-159

ERORILE CU PRIVIRE LA EPIFANIE ARĂTATE

EXAMINAREA ERORILOR ȘI DENATURĂRILOR PERTINENTE ALE ZORILOR

VREM să examinăm o eroare a Zorilor¹¹ cu privire la subiectul nostru. În numărul din aprilie 1937 al Zorilor este un răspuns sofisticat la o întrebare cu privire la Parousia, Epifaneia și Apokalypsis. Întrucât această chestiune este descrisă mai clar în Zorile din aprilie 1935, pag. 13,¹² al cărei articol doar de curând a ajuns la cunoștința noastră, preferăm să cităm din ea după cum urmează: „Pavel a spus că Domnul îl va nimici pe Anticrist cu «strălucirea (*epifaneia*) parousiei Sale». Acest cuvânt grecesc *epifaneia* se traduce în mod corespunzător strălucire, sau strălucire vie. *Unii* [îndeosebi fratele Russell și noi înșine, italicizele ne aparțin] au presupus în mod eronat că acest cuvânt se referă la o a doua fază sau perioadă ulterioară a prezenței Domnului nostru – ca și cum *Parousia* Sa ar continua până la o anumită vreme și apoi ar începe *Epifaneia* Sa. Dar noi credem că se înțelege de la sine că cuvântul *parousia* se aplică la

întreaga perioadă de o mie de ani a prezenței lui Cristos, în timp ce cuvântul *epifaneia* descrie anumite lucruri care trebuie să se îndeplinească în timpul *parousiei*. În acest sens cităm cu aprobare din broșura publicată acum mulți ani, intitulată «Întoarcerea Domnului Nostru», după cum urmează: «*Epifaneia* (strălucirea vie a) Domnului nostru și *apokalypsis-ul* Său (dezvăluirea) au început la scurt timp după ce *parousia* Sa a început: strălucirea vie a prezenței Sale o văd acum aceia care umblă „în lumină” – aceia care „nu sunt în întuneric cu lumea”. Ea este o iluminare mintală pentru ochii înțelegerii noastre, și nu pentru ochii noștri naturali. *Epifaneia* Domnului afectează deja și lumea; deși nu prin ochii înțelegerii, căci ea nu are ochi pentru asemenea lucruri spirituale; totuși strălucirea vie a prezenței Domnului nostru influențează și afectează tot mersul lumii, printr-o creștere a cunoștinței”.

(27) La prezentările unilaterale ale Zorilor despre anumite gânduri ale Pastorului nostru cu privire la aceste două cuvinte și la înlăturarea din partea lor ale altor

¹⁰ «The Present Truth and Herald of Christ's Epiphany» («Adevărul Prezent și Vestitorul Epifaniei lui Cristos»), 1920, pag. 75-80, n.e.

¹¹ Dawn Bible Students Association (Asociația Studenților Bibliiei Zorile), n.e.

¹² «The Dawn and Herald of Christ's Presence» («Zorile și Vestitorul Prezenței lui Cristos»), n.e.

sensuri ale acestora, noi răspundem după cum urmează: Biblia, după cum a considerat în mod corect Pastorul nostru, în ceea ce privește Venirea a Doua a Domnului nostru, folosește cuvântul *parousia* în trei sensuri: (1) în sensul celor 40 de ani de seceriș, și anume din 1874 și până la Timpul de Strămtorare în 1914 (Matei 24:3, 27, 37, 39; 2 Tesaloniceni 2:1); (2) în sensul celor 80 de ani din 1874 până în 1954 (deși Pastorul nostru nu a văzut că Epifania va dura 40 de ani, ne fiind convenit în timpul său să vadă acest lucru), adică ținând seama de Parousia în primul sens și de Epifania ca și perioadă, pe care el așa a înțeles-o chiar dacă nu și durata ei (1 Tesaloniceni 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tesaloniceni 2:8, 9; Iacov 5:7, 8; 2 Petru 3:4, 12; 1 Ioan 2:28); și (3) în sensul celor 1000 de ani ai Venirii Sale a Doua (1 Corinteni 15:23; 2 Petru 1:16). Cele de mai sus sunt toate pasajele din Biblie care folosesc cuvântul *parousia* în legătură cu Venirea a Doua a Domnului nostru; și ele dovedesc că Zorile au pierdut Adevărul Parousiei cu privire la primul și al doilea sens al cuvântului. De aceea ei resping învățătura Bibliei în privința Epifaniei ca însemnând o perioadă, precum arată citatul de mai sus, ceea ce presupune că Pastorul Russell nu a învățat așa și că el a învățat că cuvântul Epifania înseamnă numai strălucire vie, manifestare, adică numai în sens de acțiune. Biblia și fratele Russell precum și noi împreună cu ei învățăm ambele sensuri ale cuvântului, deși fratele Russell nu a înțeles că Epifania ca și perioadă va dura 40 de ani, întrucât nu era timpul să se înțeleagă problema duratei ei până în Epifanie. Faptul că cuvântul înseamnă o perioadă Biblia învață în 1 Timotei 6:14, 15 și 2 Timotei 4:1. Însăși formularea în 2 Timotei 4:1 din Versiunea Autorizată: îi va judeca ... *la* [în timpul] arătarea [Epifaniea] și Împărăția [Basileia] Sa, dovedește că Epifania este o perioadă, ca și Împărăția. Versiunea Îmbunătățită arată acest lucru foarte clar în 1 Timotei 6:14, 15: Să ții porunca fără pată și fără vină până la Epifania Domnului nostru Isus Cristos, care [Epifanie] *în propriile ei sezoane* El o va arăta – El care este binecuvântatul și singurul Puternic etc. Faptul că cuvântul înseamnă *strălucire vie*, și anume o arătare clară a persoanelor, principiilor și lucrurilor, și acest lucru la oricare timp, Biblia îl învață în 2 Tesaloniceni 2:8 [în timpul Parousiei și Epifaniei]; 2 Timotei 1:10 [în timpul Secerișului Iudeu]; 2 Timotei 4:8; Tit 2:13 [în timpul Parousiei, Epifaniei și Basileii]. Motivul din care perioada dintre Parousia și Basileia (Împărăția) se numește Epifaniea este acela că în timpul acelei perioade Domnul a intenționat să facă arătări deosebite în ceea ce privește persoanele, principiile și lucrurile. Și cu siguranță o astfel de activitate marchează în mod special perioada de după 1914. Cele șase pasaje de mai sus sunt singurele în care apare cuvântul *epifaneia* în Noul Testament grec; și ele dovedesc că Pastorul nostru a avut dreptate când a învățat că cuvântul înseamnă o perioadă care urmează perioadei Parousiei sau a Secerișului, în timp ce mai înseamnă și strălucire vie, o arătare a persoanelor, principiilor și lucrurilor. Și ele dovedesc că Zorile au negat încă un Adevăr al Parousiei, precum și au respins un Adevăr al Epifaniei, – o lucrare de cernere.

(28) Zorile insinuează că broșura Pastorului nostru, Întoarcerea Domnului nostru – Parousia și Epifaniea sau

Apokalypsis-ul Său – învață că Parousia nu este o perioadă de 40 de ani, nici nu se învață o perioadă a Epifaniei în acea broșură. Cu șiretlicul obișnuit al sofistilor experimentați în ascunderea părților lucrurilor implicate și punând accentul numai pe o parte a lor, ei au încercat să îi facă pe cititorii lor să creadă că Pastorul nostru nu a învățat faptul că Epifania este o perioadă și că Parousia înseamnă numai cei 1000 de ani ai prezenței a doua a Domnului nostru, și că în nici un sens nu este o perioadă de 40 de ani. Următoarele citate din acea broșură dovedesc că Zorile l-au prezentat într-o lumină falsă la acest subiect: „Parousia se folosește în legătură cu *etapa cea mai timpurie* [italicele ne aparțin] a Venirii a Doua, în timp ce apokalypsis este în legătură cu aceeași venire mai târzie: – nu că apokalypsis și epifaneia se referă la încă una sau la a treia venire, ci doar la o trăsătură de mai târziu [nu trăsături, din moment ce aceste două cuvinte atât ca acțiune cât și ca perioadă sunt sinonime, «Întoarcerea Domnului» p.12]. [...] Veghetorii de asemenea observă că Scripturile indică în mod clar că *după ce* [italicele ne aparțin] Domnul a făcut anumite lucruri în timpul prezenței (parousiei) Sale și necunoscut lumii, *mai târziu* [italicele ne aparțin] el va face o *manifestare a prezenței Sale*; o manifestare pe care o va desluși toată omenirea; iar manifestarea exterioară este denumită «epifaneia» Sa (13, jos). [...] În timpul *perioadei* [italicele ne aparțin] parousiei (prezenței) *care precede* [italicele ne aparțin] epifaneia (strălucirea vie) se va îndeplini o anumită lucrare, necunoscută de lume, necunoscută de Biserica nominală, cunoscută numai de Veghetorii (p.14, par.2). [...] Zilele Fiului Omului sunt zilele [o perioadă desigur] parousiei sau prezenței Sale, invizibilă și necunoscută lumii, cunoscută numai Veghetorilor și văzută numai de ei cu ochiul credinței (16, par.1). [...] Dar de ce ar trebui Domnul nostru să fie astfel prezent? Care va fi lucrarea Sa în timpul *perioadei* [italicele ne aparțin] prezenței care precede epifaneia ori manifestarea Sa către lume? (par.2). [...] Parabola grâului și neghinei arată această *perioadă* [italicele ne aparțin] a parousiei (prezenței) *care precede* [italicele ne aparțin] epifaneia (arătarea), și o reprezintă [Parousia] ca pe *timpul «secerișului»* [italicele ne aparțin] acestui veac (16, par.3). [...] Separarea neghinei de grâu, ... precede lucrarea de curățare a câmpului de neghina lui simbolică prin «focul» simbolic, și acest lucru întreg al secerișului trebuie să aibă loc în timpul *parousiei* [deci o perioadă care precede Epifania] (prezenței) Domnului nostru, înainte de *epifaneia* (arătarea) Sa (17, par.1). [...] Adevărul va fi mijlocul de separare, și până nu se va termina separarea [secerarea] ... «focul», marele timp de strămtorare [care, precum a învățat el, trebuia să înceapă și a început odată cu Războiul Mondial] menționat de profet și de Domnul nostru, nu va arde și nu va mistui, în mod simbolic, toată «neghina» (17, par.2). [...] Prin urmare, această socoteală [în Paousia] cu Biserica ... va *preceda* [italicele ne aparțin] epifaneia sau apokalypsis-ul Domnului nostru (20, rândul 5). [...] «Mâinii fiecărui om împotriva aproapelui său» i se va permite să sece vârtelul de vânt al propriului său egoism în anarhie. Epifaneia noului Conducător și domnia Sa de răspălțire dreaptă va fi atunci [în timpul unei perioade] treptat deslușită. Revelarea sau apokalypsis-ul complet va fi la

sfârșitul furtunii [astfel epifania sau apokalypsis-ul, în sensul folosit aici, ca și acțiuni, se întind pe o perioadă de timp, care este Epifania], când toate inimile vor fi umilite (21, rândul 2). [...] Ca nu cumva să înțelegem greșit acest subiect al deslușirii parousiei Domnului, facem bine să luăm seama la parabola celor zece fecioare, care în mod evident s-a dat pentru a arunca lumina deosebită asupra acestui punct (23, jos). [...] Parousia Domnului nostru a fost convenit să înceapă în octombrie 1874, și ne arată caracterul lucrării pe care trebuie să o așteptăm să fie în desfășurare în timpul [în perioada] prezenței [parousiei] Sale, *precedând* [italicele ne aparțin] arătarea Sa deschisă către lume, epifania Sa, apokalypsis-ul Său (35, rândul 12). [...] Prin urmare, în timp ce șoptim încet, «Iată Mirele», nu este cu vreo speranță de a trezi lumea la credință în prezența Domnului etc. În curând, la timpul convenit al Domnului, ea va ști – în PERIODA [majusculele reduce ne aparțin] epifaniei și apokalypsis-ului Fiului Omului. Ea va fi trezită de marea distrugere din ziua de strâmtorare” (39, par.1).

(29) Ceea ce urmează este un citat din Turn cu privire la acest subiect: „Biblia face o deosebire clară între Parousia lui Cristos și Epifania Sa, la Venirea Sa a Doua. Cuvântul Parousia înseamnă prezență. [...] Cuvântul Epifania înseamnă revelarea celui care deja este prezent. [...] Odată cu încheierea lucrului de separare a fecioarelor înțelepte [de Babilon în timpul Parousiei sau al Secerișului], ... *atunci* [italicele ne aparțin] va veni Epifania, revelarea, arătarea lui Emanuel. Cu alte cuvinte, descoperirea lui Cristos către lume va fi *după* [italicele ne aparțin] revelarea Sa către clasa «fecioarelor înțelepte»” (Z '14, 252, par. 6, 7).¹³

(30) Ceea ce urmează este un citat din Lunarul Studenților Bibliei, 1914, Nr. 1, pag. 1, ultimele două paragrafe, pag. 2, par. 1: „Cuvântul nostru englezesc venire se folosește pentru a traduce câteva cuvinte grecești foarte diferite. Unul dintre acestea este Parousia, care înseamnă prezență, și se folosește cu referire la *prima etapă* [italicele ne aparțin] a Venirii a Doua a Domnului.

Apoi, mai târziu [italicele ne aparțin], va veni Epifania; adică revelarea sau arătarea Celui prezent. Aceasta nu va fi o manifestare în trup, ci *într-un mare Timp de Strâmtorare* [o Perioadă, italicele ne aparțin] reprezentat simbolic ca foc, «aducând răzbunare» (2 Tesaloniceni 1:7-10). În înțelegerea mea, Biblia învață că Isus a fost prezent în lume încă din 1874; ... că Epifania sau arătarea către lume va fi convenită *în patruzeci de ani de la vremea de când a început Prezența* [italicele ne aparțin]. Din acest motiv ei [Studenții Bibliei] așteaptă cu mare interes să vadă ce ar putea aduce *anul acesta* [1914]. Și nu vedem noi pretutindeni semne de neliniște, apropierea unui timp de strâmtorare? S-ar părea ca și cum anul acesta [1914] ar marca începerea «flăcării de foc» a judecăților [Epifania și Timpul de Strâmtorare sunt identice] asupra lumii care va marca încheierea acestui Veac și inaugurarea Regatului lui Cristos în Dispensația cea Nouă, *atunci când* [italicele ne aparțin] «se va pune judecată în frânghia de măsurat și dreptate în firul cu plumb», și *atunci când* [italicele ne aparțin] ignoranța, superstiția și întunericul care atât de mult timp ne-au stingherit vor începe să fie sfârșite. Tranziția [care se petrece în timpul Epifaniei] poate fi dureroasă, totuși va fi binecuvântată, marcând răsturnarea imperiului lui Satan și a domniei păcatului și morții, și inaugurarea Regatului lui Mesia și domnia sa de dreptate și viață eternă”.

(31) Astfel, cele cincisprezece citate din scrierile Pastorului nostru adevăresc faptul că el a susținut că Biblia învață că Epifania, în al doilea sens al cuvântului, este o perioadă care urmează timpului de Seceriș, Parousia, în primul sens al cuvântului, că Parousia în primul sens al cuvântului este o perioadă de 40 de ani care precede perioada Epifaniei, și că Epifania și Timpul de Strâmtorare sunt unul și același lucru. Prin urmare Zorii se fac vinovați de denaturare gravă a învățăturilor pertinente ale Pastorului nostru și de învățarea erorilor vătămătoare cu privire la ea.

E4, pag.42-49; PT, №229, '37, 191-192

DURATA EPIFANIEI

MULȚI dintre cei dragi pun întrebări cu privire la durata Epifaniei. Aceste întrebări presupun faptul că Epifania este o perioadă de timp. Am văzut că acesta este un gând scriptural, așa cum l-a învățat și Pastorul nostru scump (2 Timotei 4:1; 1 Timotei 6:14, 15). Epifania este o perioadă de timp care este subîmpărțită în diferite sezoane. Acest gând este evident din redarea literală a lui 1 Timotei 6:14, 15: „Să ții această poruncă fără pată, ireproșabil, până la Epifania Domnului nostru Isus Cristos, care *în sezoanele ei* El o va arăta, El care este binecuvântatul și singurul Puternic, Regele regilor și Domnul domnilor” [după redarea autorului, n.e.]. Câte sezoane de acestea Epifania încă va avea pe lângă acelea deja menționate noi încă nu știm. Primul, al doilea, și două părți din al treilea dintre ele deja au trecut, și lucrarea lor a fost arătarea celor opt grupuri de Leviți ai Adevărului sub conducere rea. La întrebarea în ce privește câte alte sezoane ea va cuprinde trebuie de asemenea să se răspundă pe viitor, deoarece lumina cu privire la acest

subiect ca și cu privire la alte subiecte se va dezvolta în mod sigur. Următorul sezon al Epifaniei se va sfârși cu arătarea leviților buni. După ultimul menționat va urma o perioadă de mare prosperitate pentru lucrarea leviților curățați pentru Domnul.

(33) Se poate spune, Epifania este numită o zi în unele pasaje: „Întocmai astfel va fi în *ziua* când Fiul Omului se *revelează*” (Luca 17:30). „Lucrarea fiecăruia va fi arătată; fiindcă *ziua* aceea o va face cunoscută” (1 Corinteni 3:13). „Și s-a întâmplat în *ziua* în care Moise a ridicat în întregime tabernacolul și l-a uns și l-a sfințit ... că prinții ... au adus ... șase care acoperite [organizații, în antitip] ... și Moise ... le-a dat leviților” (Numeri 7:1-3, 6). Această tranzacție tipifică faptul că în Epifanie Domnul va da Marii Mulțimi șase organizații, ceea ce într-un sens deja a avut loc. Parousia de asemenea este numită o zi în unele pasaje: „Dar cine poate îndura *ziua* Venirii Lui? [Parousia]” (Maleahi 3:2). „Veți dori să vedeți *una* dintre *zilele* Fiului Omului [ziua specială a Fiului Omului pe

¹³ VDM, Vol. 12, Nr. 4, pag. 853, n.e.

care discipolii doreau să o vadă era ziua Venirii Sale, Parousia Sa]. [...] Așa va fi și Fiul Omului în ziua Lui [Parousia a fost ziua Lui specială]” (Luca 17:22, 24). Mai mult, în aceeași legătură, Biblia vorbește despre Parousia și Epifania ca despre zile: „Dar să mai știi aceasta, că în zilele de pe urmă [ziua Parousiei și ziua Epifaniei] vor veni timpuri primejdioase [periculoase pentru că Ianes cel antitipic urma să fie activ mai ales în Parousie, și Iambres cel antitipic urma să fie activ mai ales în Epifanie]” (2 Timotei 3:1, 8, 9). „V-ați strâns comori în zilele din urmă [ziua Parousiei și ziua Epifaniei, în timpul cărora mai ales se va strânge bogăție]” (Iacov 5:3). „Știind întâi aceasta, că vor veni batjocoritori în zilele de pe urmă ... spunând: Unde este promisiunea prezenței Lui? [atât în timpul zilei Parousiei cât și în timpul zilei Epifaniei acești batjocoritori au fost activi]” (2 Petru 3:3, 4, Diaglott, n.e.). „Cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului” (Luca 17:26). Potrivit acestor pasaje vedem că Parousia este numită o zi și Epifania este numită o zi; și că amândouă împreună sunt numite „zile”, și „zilele din urmă” ale Veacului Evanghelic. În ce mod aceste fapte, că fiecare se numește o zi, iar împreună se numesc zile, ne vor ajuta să aflăm durata Epifaniei? Noi răspundem: știm din multe pasaje că ziua Parousiei, privită aparte de cei doi ani și o lună ai suprapunerii ei cu Epifania – din 16 septembrie 1914 până în 16 octombrie 1916 – este o zi de patruzeci de ani (P '21, 86, par. 1, 2)¹⁴. Întrucât, în aceeași legătură, Epifania este numită o zi, mai ales în Luca 17:22-30, și astfel se adeverește a avea aceeași durată ca și Parousia, *conchidem* că Epifania este o perioadă de patruzeci de ani; și întrucât Parousia aparte de cei doi ani și o lună de suprapunere cu Epifania s-a sfârșit în 1914, credem că este rezonabil să așteptăm ca Epifania să înceapă să se sfârșească în 1954, cu o suprapunere probabilă de doi ani și o lună cu *Basileia*, Împărăția.

(34) Acest lucru însă nu ar implica în mod necesar ca Biserica să fie aici până în 1954 sau până în 1956. Dimpotrivă, noi știm că, posibil cu o singură excepție, „Turma Mică” în întregime va fi eliberată înainte să se termine Epifania (Coloseni 3:4), chiar dacă nu știm data exactă. Cu toate acestea suntem asigurați din mărimea programului profetic neîmplinit care precede eliberarea ei, că „Turma Mică” va fi aici încă mulți ani; pentru că Anarhia nu trebuie așteptată încă mulți ani, deși Revoluția ar putea surveni în scurtă vreme. Dacă ținem cont de

faptul că Epifania va arăta manifestarea lui Cristos nu numai față de Marea Mulțime în calitate de Curățitor și Eliberator al ei, ci și față de lume în calitate de Răsturnător al Imperiului lui Satan și Întemeietor al Regatului lui Dumnezeu (2 Tesaloniceni 1:7, 8; Coloseni 3:4); și dacă ținem cont și de faptul că faza pământească a Regatului trebuie mai întâi să fie stabilită printre Israelul readunat și convertit înainte ca națiunile păgâne să îi recunoască prezența (Zaharia 12:7; 8:20-22; 14:16; Isaia 2:3), putem vedea că Epifania în sensul ei cel mai larg poate să înceteze înainte ca Marea Mulțime, a căror înviere este înainte de aceea a Vrednicilor Bătrâni, să părăsească pământul. Dacă, după cum pare probabil, va fi aceeași durată de timp ca Epifania să se suprapună cu *Basileia* precum urma Parousia să se suprapună cu Epifania, putem să așteptăm ca *Basileia*, Împărăția, să necesite cu câțiva ani mai mulți înainte de a fi recunoscută de neamuri. Pare rezonabil că, după cum patruzeci și doi de ani s-au folosit în serviciu special pentru „Turma Mică” după instaurarea Parousiei, în jur de patruzeci și doi de ani probabil se vor folosi în serviciu special pentru Marea Mulțime după instaurarea Epifaniei, cu această diferență că pe când cei dintâi patruzeci și doi de ani s-au isprăvit cu sigilarea celor Aleși, după toate probabilitățile cei de-ai doilea patruzeci și doi de ani se vor isprăvi cu sigilarea Marii Mulțimi, este probabil ca acest fapt să fie urmat curând de întoarcerea Vrednicilor Bătrâni și de stabilirea Regatului în Israel, și puțin mai târziu să aibă loc recunoașterea sa de către neamuri, la câțiva ani după toamna anului 1956, probabil atunci când suprapunerea Epifaniei cu *Basileia* verosimil se va sfârși.¹⁵ Se va vedea astfel că în privința anumitor aspecte ale acestui subiect nu putem încă să vorbim cu certitudine. Cu privire la acest subiect „acum cunoaștem în parte” numai. Mai târziu nădăjduim să cunoaștem desăvârșit cu privire la această linie de gândire. Prin urmare, discutând această chestiune să fim prudenți, nu preciși, în afirmațiile noastre. Până când lumina care înaintează va justifica o afirmație mai precisă, să ne limităm la o astfel de exprimare cumpătată care va lăsa detaliile acestei trăsături de timp cum s-au prezentat în acest articol, care după cum s-a afirmat mai sus sunt o chestiune de *deducție* și nu de *dovezi precise*. Ar fi mai înțelept să nu spunem nimic cu privire la acest subiect celor care nu acceptă Adevărul Parousiei, și foarte puțin altora care nu sunt în Adevărul Epifaniei.

E4, pag.49-52; PT, №35, '21, 150-151

ZILELE DIN LUCA 17:22, 26

NI s-a pus întrebarea: Avem vreo autoritate scripturală pentru a susține că zilele Fiului Omului despre care se vorbește în Luca 17:22, 26 etc. sunt numai două perioade și nu mai mult de două? La această întrebare răspundem: Noi înțelegem că Scripturile învață că zilele Fiului Omului sunt două și numai două perioade. Mai multe analizări dovedesc acest lucru. Afirmația făcută în versetele 26 și 27 se armonizează cu această idee; pentru că despre oamenii din zilele lui Noe se vorbește aici din punctul de vedere a două perioade (1) înainte de potop și (2) în timpul potopului, și sunt asemănați cu oamenii din zilele Fiului Omului. Oamenii care mâncau, beau etc., în timpul Parousiei înainte de izbucnirea marii

strâmtorări, în ceea ce privește activitățile lor au fost asemănați cu oamenii din perioada de dinainte de potop în activitățile lor; și oamenii din timpul marii strâmtorări sunt asemănați în copleșirea lor cu oamenii care au fost nimiciți în timpul potopului. Pentru aceste două serii din două activități se folosește expresia „zilele” în versetele 26 și 27, în timp ce în versetul 30 expresia „ziua” și nu „zilele” se folosește să reprezinte perioada de mare strâmtorare. Întrucât, în conformitate cu versetele 26 și 27 expresia „zilele Fiului Omului” este limitată la cele două perioade – cea chiar de dinaintea strâmtorării și însăși perioada strâmtorării – tragem concluzia că această expresie se referă la două și numai

¹⁴ «The Present Truth and Herald of Christ's Epiphany» («Adevărul Prezent și Vestitorul Epifaniei lui Cristos»), 1921, pag.86, par.1,2, n.e.

¹⁵ Întrucât Biblia arată că Epifania în sensul ei restrâns trebuia să se termine în anul 1954, fr. Johnson a conchis că atunci trebuia să înceapă *Basileia*. Biblia arată că Epifania în sensul ei restrâns cuprinde lucrarea de curățare a leviților (Leviticul 12:2-5; a se vedea și PT 1928, pag. 187), n.e.

la două perioade. Din moment ce versetul 30 se referă la a doua dintre acestea ca la o zi, dar la o astfel de zi pe care credincioșii nu ar dori-o în mod deosebit din cauza necazurilor ei; din moment ce versetul 22 se referă la o zi dintre zilele Fiului Omului pe care în mod special a dorit-o Biserica; din moment ce Parousia, ca ziua venirii Lui, a fost întotdeauna dorită de Biserică; și din moment ce în legătură cu aceste

două zile nu se menționează alta, noi tragem concluzia din aceste fapte ca un al doilea motiv că expresia „zilele Fiului Omului” se referă la două și numai la două perioade. Astfel Scripturile din Luca 17:22-30 sunt autoritatea de a crede că expresia „zilele Fiului Omului” din Luca 17:22, 26 înseamnă două și numai două perioade.

E4, pag.52-53; PT, №53, '23, 62

TIMPUL DE STRĂMTORARE ESTE IDENTIC CU EPIFANIA

DOVADA BIBLICĂ A ACESTUI LUCRU

EXPRESIA, Timpul de Strămtorare, se folosește în două sensuri. În sens larg el acoperă perioada de la 1874 și până la sfârșitul anarhiei și strămtorării lui Iacov. În sens restrâns el acoperă perioada de la începutul Războiului Mondial în 1914 și până la sfârșitul anarhiei și strămtorării lui Iacov. În sensul restrâns – al doilea – al acestui termen îl folosim în subiectul nostru. Noi înțelegem că perioada specială de strămtorare și Epifania ca perioadă sunt unul și același lucru. Scopul nostru este să dovedim aici acest gând din Scripturi și să îl ilustrăm din scrierile Pastorului nostru. Vom da mai întâi dovada Scripturii. În Luca 17:29, 30 avem un pasaj cu referire la acest punct. Tocmai am scos în evidență modul în care Parousia și Epifania sunt numite fiecare o zi, cum, printre alte pasaje, în Luca 17:30 Domnul nostru numește Epifania o zi, și cum, printre alte pasaje, în Luca 17:22, 26 El le numește pe ambele zile. Faptul că în Luca 17:30, când Domnul Isus a spus, „Întocmai astfel va fi în ziua când Fiul Omului se *revelează*”, El s-a referit la Epifanie prin expresia „în ziua”, este evident din faptul că acest lucru trebuia să se întâmple în Epifanie atunci când El urma să se *reveleze*. Comparând afirmația din acest verset cu versetul precedent, vedem clar că Epifania este identică cu Timpul de Strămtorare; fiindcă Isus a spus în Luca 17:29, „Dar în *acea zi* când Lot a ieșit din Sodoma a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți”. Noi cunoaștem că printre alte lucruri Sodoma tipifică Creștinătatea și Biserica Nominală (Apocalipsa 11:8), că nimicirea ei tipifică nimicirea lor; și că „ziua” nimicirii ei tipifică perioada nimicirii lor. Cunoaștem de asemenea că nimicirea lor a început prin intermediul Războiului Mondial. Prin urmare perioada Războiului Mondial a fost o parte a Zilei de nimicire a Creștinătății și Bisericii Nominale, în care Zi Isus, în versetul 30, spune că Se va revela. Deci Războiul Mondial a fost în Epifanie; da, el a fost la începutul Epifaniei. Astfel această expresie arată când și cu ce a început Epifania. Dovedindu-ni-se prin acest pasaj când și cu ce a fost introdusă Epifania, și anume prin Războiul Mondial, vom dovedi mai departe prin ce va înainta.

(37) Matei 26:64 dovedește că Epifania va înainta prin Revoluție: „De acum încolo [în timpul Epifaniei] veți [clasa voastră – clerul creștin, întocmai cum sf. Iacov îi clasifică pe cei care l-au ucis pe Domnul nostru cu evreii acaparatori și cu alți capitaliști de la sfârșitul acestui Veac, Iacov 5:6 – a se vedea și D411¹⁶] vedea [vi se va epifaniza] pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii

[exercitând puterea de răzbunare a lui Iehova] și *venind în norii cerului*” [Vatican Manuscript, n.e.]. Norii cerului reprezintă strămtorările cerului simbolic – puterile de control spiritual – din timpul Războiului Mondial și Revoluției din Timpul de Strămtorare. Întrucât Biserica Nominală – puterile de control spiritual – va fi nimicită cu desăvârșire în timpul Revoluției, da, la începutul ei, și deci va fi scoasă din existență înainte de Anarhie; și din moment ce toți clericii vor fi uciși în Revoluție și Anarhie (Isaia 65:11, 12; Ieremia 25:34, 35; 2 Împărați 10:18-28), și deci vor fi în uitare înainte de sfârșitul Anarhiei, Domnul în mod evident Se revelează ca fiind prezent clerului ca și clasă în strămtorările din sistemele lor („norii cerului”), în timpul Războiului parțial și în timpul Revoluției în întregime. Prin urmare acest pasaj dovedește că Epifania a început odată cu Războiul Mondial, care a început nimicirea Bisericii Nominale (Biserica Greco-Catolică din Rusia, Polonia și România, și Biserica Romano-Catolică din Polonia, Serbia, Muntenegru, Austria, Belgia și Franța sunt exemple izbitoare ale modului în care Războiul a început nimicirea Bisericii Nominale – „norii cerului”), și va continua prin Revoluție, la începutul căreia nimicirea ei se va fi isprăvit. Prin urmare acest pasaj dovedește că Timpul de Strămtorare este identic cu Epifania.

(38) Acum vom cita și vom explica pasajele care dovedesc că Epifania se va termina odată cu Anarhia și strămtorarea lui Iacov, adică se va termina odată cu sfârșitul strămtorării. Un pasaj cu referire la Anarhie care dovedește acest lucru, deși se referă de asemenea la Război, Revoluție, Foamete și Molimă, este 2 Tesaloniceni 1:7, 8: „Domnul Isus *va fi revelat* din cer cu îngerii Săi puternici [mijloacele prin care El va turna răzbunarea] *în flacăra focului* [necazuri nimicitoare – Război, Revoluție, Foamete, Molimă și Anarhie], răzbunându-se pe cei [Clasa Morții a Doua din Biserica Nominală] ce nu cunosc pe Dumnezeu și [pe cei, Clasa Morții a Doua din Adevăr, ce] nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Cristos”. În mod corespunzător, acest pasaj dovedește că Epifania va fi completată de Anarhie. Un pasaj care dovedește acest lucru cu referire la strămtorarea lui Iacov, în ceea ce privește revelarea Domnului către Israel, este Zaharia 12:9, 10: „Și se va întâmpla *în aceea zi* că Eu voi căuta să *nimicesc toate națiunile* care vin împotriva Ierusalimului [în timpul strămtorării lui Iacov, Zaharia 12:1-8; Ezechiel 38, 39]; și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului spiritul harului și al cererilor, și ei vor *privi spre Mine*, acela pe care l-au străpuns (Apocalipsa 1:7),

¹⁶ Studii în Scripturi, Volumul IV, pag. 411, n.e.

și vor jeli *pentru ea*” [pentru străpungere, IV] etc. Tot poporul Adevărului recunoaște în același timp că acest pasaj se referă la sfârșitul strămtorării lui Iacov, și că el dovedește revelarea Domnului nostru către Israel în calitate de Mesia al lor de mult timp respins. Așadar aceste două versete dovedesc că Timpul de Strămtorare este identic cu Epifania.

(39) Prin pasaje discutate mai sus am dovedit că Epifania a început odată cu Războiul și va înainta prin Revoluție și se va termina odată cu Anarhia și strămtorarea lui Iacov. Începutul, înaintarea și sfârșitul ei odată cu Timpul de Strămtorare demonstrează identitatea ei cu Timpul de Strămtorare. Aceste Scripturi dovedesc faptul că epifanizarea Domnului către lume și către Marea Mulțime este o lucrare treptată, progresivă, isprăvindu-se numai la sfârșitul strămtorării. Pasajele citate până acum dovedesc în mod direct identitatea lor. Acum vom cita și vom discuta unele pasaje care dovedesc în mod indirect identitatea lor. Deși indirect, totuși cu putere, acest lucru îl dovedește 2 Timotei 4:1: „Care [Domnul Isus] îi va judeca pe cei vii [pe îngerii căzuți și pe noile creaturi] și pe cei morți [pe rasa condamnată a lui Adam] la arătarea Sa [Epifania] și a împărăției Sale”. Rasa lui Adam, dar nu noile creaturi, va fi judecată în timpul Împărăției; deci îngerii căzuți și noile creaturi vor fi judecați – separați (Matei 25:31, 32) – în timpul Epifaniei. Scriptura, rațiunea și faptele dovedesc că în timpul Războiului a început această separare între noile creaturi – Turma Mică și Marea Mulțime. Totuși, întrucât aceasta este o lucrare din Epifanie, conform acestui pasaj, Epifania a fost aici din timpul Războiului Mondial; dar alte Scripturi arată că această separare a acestor două clase va continua în timpul Revoluției. Probabil va continua până la partea de început a Anarhiei. Maleahi 3:2, 3: „Cine va putea îndura ziua venirii Lui [Parousia], și cine va sta în picioare când se va arăta El? [Epifania]; pentru că El va fi ca focul topitorului și ca leșia albitorilor. [Timpul Parousiei este identic cu timpul Secerișului, precum s-a arătat mai sus, prin urmare ele s-au sfârșit în 1914. Așadar, conform acestui pasaj, timpul arătării Sale – Epifania – a început odată cu timpul strămtorării.] Și El va ședea ca acela care topește și purifică argintul [separând zgura și eroarea de argintul Adevărului]; și va purifica pe fiii lui Levi [Turma Mică și Marea Mulțime] și îi va curăța ca aurul [Turma Mică] și argintul [Marea Mulțime]”. Cu toate că, bineînțeles, această lucrare și-a avut începutul în Parousie, în cel mai hotărât mod s-a desfășurat din Epifanie. Acest pasaj dovedește că Epifania urma să înceapă cu mult timp înainte să se sfârșească Anarhia și strămtorarea lui Iacov, fiindcă Turma Mică, cu excepția câtorva membri ai ei, va pleca din lume înainte să înceapă Anarhia; iar aceștia puțini vor pleca la începutul Anarhiei. Ne vom referi simplu, fără să cităm, la 1 Corinteni 3:12-15, care în parte învață aceleași lucruri ca și Maleahi 3:2, 3, și care în lumina a ceea ce am spus cu privire la acel pasaj se va putea vedea cu ușurință că dovedește faptul că Epifania și Timpul de Strămtorare sunt identice unul cu celălalt. Matei 7:26, 27 învață că Biserica Nominală din Babilonul Mare și Mic precum și

învățăturile și practicile ei – casa zidită pe nisip – urma să înceapă să fie nimicită în timpul Războiului – „au suflat vânturile” – și nimicirea ei, cel puțin a Babilonului Mare, se va isprăvi la începutul Revoluției – „au venit șuvoaiele”. Pasajele citate mai înainte dovedesc că aceasta este o lucrare din Epifanie; deci acest pasaj dovedește, în legătură cu celelalte, că Epifania este identică cu Timpul de Strămtorare.

APOKALYPSIS-UL ARE LOC TREPTAT

(40) Toate pasajele de mai sus dovedesc, chiar așa cum a învățat Pastorul nostru, că revelarea Domnului nostru din timpul Epifaniei este o lucrare treptată. În război ea a avut un început mic față de unii din lume și față de unii – clasa Lot – din Marea Mulțime. În repetate rânduri s-a explicat unora din lume precum și membrilor Marii Mulțimi că Războiul Mondial a fost unul dintre semnele Prezenței a Doua a Domnului nostru; și toți ne amintim cum unii din lume au acceptat această idee; și, desigur, clasa Lot a Marii Mulțimi a acceptat ideea. În unul din orașele sudice la conferința ministerială la scurt timp după izbucnirea Războiului s-a discutat despre el, și s-a tras concluzia că era un semn al Prezenței a Doua a Domnului; și știind faptul că Pastorul nostru l-a prevăzut că va veni în 1914, s-a declarat că el a avut dreptate cu privire la acea trăsătură de timp indicată de el, și că ei au greșit în legătură cu acest subiect. Acestea sunt câteva dintre dovezile faptice că Domnul a început să Se reveleze către lume și către Marea Mulțime. Astfel experiența confirmă învățătura Bibliei că Epifania a început odată cu Războiul Mondial, și că prin aceasta Domnul a început într-un fel mic să Se reveleze că este prezent către unii din lume și către unii din Marea Mulțime, în calitate de Eliberator al lor.

(41) În alt pasaj se presupune în mod clar lucrarea progresivă a Epifaniei – 1 Timotei 6:14, 15 – pe care îl redăm după cum considerăm că este cea mai bună traducere: „Să ții această poruncă ... ireproșabil, până la Epifania Domnului nostru Isus Cristos, care *în propriile ei sezoane* El o va arăta”. Nu numai că acest pasaj dovedește că Epifania este o perioadă, ci și arată că ea înaintea prin sezoane succesive, care vor *fi arătate ca atare*. Cum vor fi arătate ca atare aceste sezoane ale Epifaniei? Prin faptul că Domnul nostru se manifestă treptat după cum cer scopurile și necesitățile fiecăruia dintre aceste sezoane, manifestarea completă vine ca un mare apogeu al tuturor lucrărilor din Epifanie, la sfârșitul ei – sfârșitul Anarhiei și strămtorării lui Iacov. Încă un pasaj, comparat cu pasajele anterioare, presupune acest caracter progresiv al Epifaniei: Coloseni 3:4, „Când Cristos, care este Viața noastră, se va arăta [Se va manifesta complet către lume], atunci și voi vă veți arăta [vă veți manifesta] cu El în glorie”. Bineînțeles, acest pasaj se referă la marele apogeu al Epifaniei și la lucrarea ei de la sfârșitul strămtorării. Astfel acest lucru presupune faptul că toți cei din Biserica adevărată vor fi dincolo de vâl cu Domnul înainte de sfârșitul Anarhiei, și astfel înainte de sfârșitul Epifaniei, așa încât să strălucească împreună cu El – să fie epifanizați. Dar în conformitate cu 2 Timotei 4:1, în timpul Epifaniei Biserica adevărată și Marea Mulțime sunt separate; și am

văzut că acest lucru a început în Război. Deci vedem că Coloseni 3:4, comparat cu alte Scripturi, învață că Epifania și lucrarea ei sunt progressive, avându-și în Război începuturile mici, în Revoluție creșterea și dezvoltarea, și la sfârșitul Anarhiei și strâmtorării lui Iacov atingându-și marele lor apogeu, în ceea ce privește lumea. Importanța acestui apogeu este în așa fel preumbră încât Pastorul nostru a pus pe el cel mai mare accent când a tratat despre lucrarea Epifaniei, deși el nu a trecut cu vederea aspectele de început ale Epifaniei și lucrării ei față de lume și față de Marea Mulțime, după cum vom arăta mai departe.

EXPLICAȚII CONFIRMATIVE ALE SERVITORULUI ACELA

(42) Vrem să cităm câteva pasaje scrise de Pastorul nostru, care arată că Epifania este identică cu Timpul de Strâmtorare. În următoarele citate din scrierile sale se va observa faptul că în timp ce el arată că Epifania este identică cu timpul de strâmtorare, el pune cea mai mare forță pe marele apogeu al Epifaniei, care desigur are loc după ce ultimul membru al Bisericii adevărate a plecat din lume. În timp ce îi analizăm ideea să nu uităm că el folosește cuvântul *epifaneia* în ambele lui sensuri, uneori în sensul de perioadă numită Epifania iar uneori în sensul lucrării din acea perioadă – arătarea – și că cele mai multe citate sunt din broșura *Întoarcerea Domnului Nostru*, care a fost scrisă în 1902, când el credea că Biserica credincioasă va fi toată dincolo de vâl înainte de a se începe strâmtorarea – un gând pe care el mai târziu l-a văzut că era incorect. Având în vedere această modificare și ținând cont de ea, în următoarele citate se va vedea cât de clar el învață că Epifania și Timpul de Strâmtorare este aceeași perioadă. În cazul acestuia cât și în cazul tuturor celorlalte subiecte cu caracter profetic, cugetul lui se lumina tot mai mult pe măsură ce se apropia ziua desăvârșită. Am dat deja unele dintre aceste citate, însă într-o formă prescurtată. Forma lor întregă va servi pentru a le imprima mai adânc în mințile noastre.

(43) Pastorul nostru a ținut la gândul identității Epifaniei cu Timpul de Strâmtorare. Printre alte publicații acest lucru se poate vedea în broșura sa, publicată în 1902, intitulată *Întoarcerea Domnului Nostru*. La acest punct vom cita mai întâi unele dintre remarcile sale pe care le-am găsit în acea broșură (17, par. 1, 2) în legătură cu analizarea subiectului adunării grâului și arderii neghinei: „Separarea neghinei de grâu și adunarea grâului în grânarul stărilor cerești precede lucrul de curățare a câmpului de neghina lui simbolică prin «focul» simbolic; și acest lucru întreg al Secerișului [cu privire la grâu] trebuie să aibă loc în timpul Parousiei [prezenței] Domnului nostru, înainte de Epifaneia [arătarea] Sa. [...] Adevărul va fi mijlocul de separare, și până nu se va termina separarea și nu va fi «grâul» tot adunat în gloria naturii cerești [mai târziu el a văzut că o parte a Bisericii va fi în trup pentru câțiva timp din perioada «focului»], «focul», marele Timp de Strâmtorare menționat de profet și de Domnul nostru, nu va arde și nu va mistui, în mod simbolic, toată «neghina»”. În această secvență secerarea grâului se

atribuie Parousiei iar arderea neghinei – o lucrare din Timpul de Strâmtorare – se atribuie Epifaniei. Iarăși, pe pagina următoare a acestei broșuri, el arată identitatea acestora în legătură cu parabolele minelor și talanților: „Această socoteală cu slujitorii înseamnă o socoteală cu Biserica mai întâi, după întoarcerea Sa, și corespunde cu separarea grâului și neghinei [în timpul de secerare] din cealaltă parabolă. Este relativ ușor ca oricine să își dea seama că această parte a lucrării Domnului la a Doua Sa Venire este lucrarea care precede Epifaneia, sau arătarea către lume. În timpul acestei perioade Veghetorii trebuie să fie conștienți de prezența [parousia] Domnului, și de cercetarea sau judecarea lor, care se va desfășura atunci. Însă numai cei credincioși vor ști – numai ei vor fi «socotiți vrednici să stea înaintea Fiului Omului» în acea judecată – toți cei găsiți nevrednici se vor «poticni». «Cei neevlavioși [și slujitorii neglijenți] nu vor rămâne în adunarea celor drepti» (Psalmul 1:5). Despre această perioadă a prezenței Sale, și despre acest aspect al lucrării Sale, lumea trebuie să fie în ignoranță totală și să «nu știe», până când, socoteala cu slujitorii Săi fiind terminată și cei credincioși fiind glorificați [mai târziu fratele Russell a văzut că Biserica nu va fi glorificată înainte de strâmtorare], *judecarea lumii va începe cu «un timp de strâmtorare cum nu a fost niciodată de când există o națiune»*. Acea strâmtorare este ilustrată în mod simbolic ca un foc, și apostolul ne spune că Domnul nostru va fi revelat [*apokalypto* – descoperit, făcut cunoscut, arătat] în flacără de foc [judecăți], aducând răzbunare [deci timpul strâmtorării este Epifania, conform vederii sale]”.

(44) Identitatea lor se arată din nou, pag. 20, par. 1 și pag. 21, par. 1: „Nu trebuie însă să înțelegem că Domnul va lua Biserica la cer și apoi va veni din nou și *Își va înfăptui Epifaneia sau Apokalypsis-ul*. [...] Domnul nostru și Biserica Sa *nu vor lipsi de pe pământ în timpul perioadei de strâmtorare a lumii*; ci dimpotrivă vor continua să fie prezenți, dar invizibili, aducând asupra lumii strâmtorarea prezisă în Scripturi, care va avea ca efect umilirea inimilor omenirii încât să poată spune în cele din urmă: «Veniți să ne suim la muntele [Regatul] lui Iehova, ... și El ne va învăța căile Sale și vom umbla pe cărările Sale». [...] Prin urmare este clar că Biserica, deși absentă din lume în timpul perioadei de strâmtorare [gândul său de mai târziu a fost că o parte a Bisericii va rămâne în trup pentru câțiva din timpul strâmtorării], în sensul de a fi schimbată de la natura umană la cea divină, va fi prezentă în ea cu Cristos, ca executorii asociați ai dreptății divine, sfărâmând în bucăți ordinea actuală de lucruri și fiind gata să vindece inimile oamenilor de îndată ce li se va zdrobi mândria și vor fi pregătiți pentru «balsamul din Galaad»”. În următorul citat din această broșură, pag. 39, par. 1, el nu arată numai că Epifania este o perioadă, ci și că perioada aceea este Timpul de Strâmtorare, și că pe parcursul acelei perioade Marea Mulțime va primi manifestarea. „Prin urmare, în timp ce șoptim încet, «Iată Mirele!», nu o facem cu vreo speranță de a trezi lumea la credință în prezența Domnului etc. Ei nu sunt vrednici să știe, și numai ar folosi greșit

cunoștința acum. În curând, la timpul cuvenit al Domnului, ei vor ști – în perioada Epifaniei sau a Apokalypsis-ului Fiului Omului. Ei vor fi treziți de marea distrugere a Zilei de Strâmtorare. [...] Dar fecioarele nechibzuite, supraîncărcate cu grijile acestei vieți, sau cu înșelăciunile bogăției [avuție, reputație, influență etc.] nu vor avea în ele însele [în vasele lor] suficient untdelemn [spirit sfânt]; și în consecință ele nu vor putea să obțină lumină la timp pentru a intra cu fecioarele înțelepte înainte ca numărul celor aleși să fie completat și ușa ocaziei de a deveni o parte din Mireasa lui Cristos să fie închisă pentru totdeauna. Adevărat, ele mai târziu vor obține untdelemn, după cum se arată în parabolă, însă prea târziu pentru a fi din «Turma Mică» care va fi socotită vrednică să aibă parte în Împărăție și să scape de marele Timp de Strâmtorare care vine asupra lumii. Fecioarele nechibzuite vor fi obligate să treacă prin strâmtorare cu lumea, și astfel vor avea parte în necazul ei, reprezentat în parabolă prin cuvintele «plânsul și scrâșnirea dinților»”.

(45) În următorul pasaj (Z '14, 252, col. 2, par. 1), referindu-se în prima parte la apogeul Epifaniei de la sfârșitul strâmtorării, și în a doua parte la Epifanie ca începând odată cu Timpul de Strâmtorare, el arată atât progresivitatea Epifaniei de la începutul și până la sfârșitul strâmtorării cât și identitatea lor. „Odată cu încheierea acestui lucru de separare a fecioarelor înțelepte, și după ce ele vor fi intrat în bucuriile Domnului lor prin schimbarea glorioasă a Primei Învieri, atunci va veni Epifania, revelarea, arătarea lui Emanuel. «Când se va arăta El, veți fi arătați și voi împreună cu El în glorie» [până aici el se referă la apogeul Epifaniei de la sfârșitul strâmtorării. Ceea ce urmează se referă la progresul ei de-a lungul Timpului de Strâmtorare]. «El va fi revelat în flacăra focului răzbunându-se». Cu alte cuvinte, revelarea lui Cristos către lume va avea loc după dezvăluirea Sa către clasa «fecioarelor înțelepte». Lumea va ști că El și-a luat marea Sa putere și și-a început domnia de dreptate, nu văzându-l pe Isus în trup, ci văzând marele Timp de Strâmtorare care atunci [începând cu Războiul Mondial] va izbucni asupra lumii – «un Timp de Strâmtorare cum nu a fost niciodată de când există o națiune». – Daniel 12:1; Matei 24:21”.

(46) Următorul pasaj luat din «Ce a spus Pastorul Russell» (pag. 97, par. 5-7).¹⁷ ne dă aceeași linie de gândire și ne arată că Pastorul nostru în 1914, înainte de izbucnirea războiului, a așteptat ca Epifania să înceapă în octombrie 1914. „Atunci la ce te aștepti, frate Russell, în octombrie 1914? Eu aștept că octombrie va veni și regii pământului – neamurile – nu vor ști că concesiunea lor a expirat. Iar apoi ce? Un bubuit de tunet dintr-un cer senin care va începe să le arate acestor regi că un Conducător nou ia în stăpânire lumea. Cum

va veni? Eu nu cunosc amănunțele. Eu am doar conturul. Primul lucru în ordine va fi arătarea Regatului lui Dumnezeu. În ce mod? Revelarea, destăinuirea. Ce vrei să spui? Epifania. El a venit și trebuie să rămână o mie de ani. Parousia Sa [în sensul ei larg] nu se va sfârși în acești patruzeci de ani. Nimeni nu este conștient de aceste lucruri încă. «Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric ca ziua aceea să vă apuce ca un hoț».

DATA SA EXACTĂ PREZISĂ

(47) Următorul lucru în ordine va fi [Apokalypsis-ul] revelarea. Cum va fi aceasta? «Am ideea mea», cineva spune. «Cred că El va veni și va ședea pe bolta cerului și fiecare ochi va privi în sus și toți vor cădea la pământ și vor plânge și se vor tângui». Nicidecum! Eu cred că acesta este felul Bibliei de a spune acel lucru, dragi prieteni: «El va fi revelat în flacăra focului răzbunându-se». Cum vine asta? O mare succesiune de judecăți va începe [odată cu Războiul Mondial] la vremea aceea. Flacăra de foc, manifestare exterioară a judecății. De ce ai spus «foc»? Fiindcă Biblia îl folosește ca o expresie simbolică, întocmai cum El a spus, «încercările de foc care trebuie să vă încerce», iar aurul este pregătit prin foc. S-a spus despre lume nu despre Biserică, «El va fi revelat în flacăra focului răzbunându-se». Aceasta va fi după octombrie 1914? Da. Cât timp va dura [până se va sfârși]? Nu știu. Ai vreo presupunere? Presupunerile sunt lucruri foarte periculoase, și dacă fac vreo presupunere vă voi da motivul din care presupun. În acest caz am văzut paralela de la sfârșitul Veacului Iudeu. Cetatea a fost distrusă în anul 70 e.n. Sfârșitul Veacului Evanghelic și botezul strâmtorării va veni; elementele se vor topi de fierbințeală; elementele capitaliste și întreaga lume vor deveni ca un cuptor – mâna fiecărui om va fi împotriva aproapelui său. Aceasta este descrierea biblică a lui. Focul va veni asupra oamenilor într-un mod natural. Este propriul lor foc pe care l-au alimentat. Aceasta fiindcă ei nu trăiesc la înălțimea a ceea ce li s-a permis să facă. Biblia arată că această condiție ar fi venit cu mult timp în urmă dacă Dumnezeu nu ar fi reținut-o. Când va veni timpul potrivit Dumnezeu nu va mai reține cele patru vânturi, și conflagrația va fi completă, grabnică și groaznică. Vorbind despre vremea aceea Isus a spus: «Și dacă zilele acelea nu ar fi fost scurtate nimeni nu ar scăpa; dar din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate»”.

(47) În mod corespunzător se va vedea că înțelegerea noastră a identității Timpului de Strâmtorare cu Epifania este în armonie cu Scripturile și cu gândul Pastorului nostru cu privire la acest subiect. „Noi suntem în Epifanie”. „Epifania este în mijlocul nostru”. Binecuvântat este cel care înțelege și acționează în conformitate cu acest cuget.

E4, pag.53-65; PT, №42, '22, 70-73

¹⁷ În ediția românească pagina 224, n.e.

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Mișcarea Misionară Laică,

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net